

Primul, prima...

ROMÂNIA: PRIORITĂȚI MONDIALE LA EFIRO 2008

pagina
2-7 ✓

La EFIRO 2008, România a excelat cel puțin pe două planuri • Țară a contrastelor, ea s-a remarcat nu numai prin prezențe notabile, dar și prin absențe aidoma...

inEDITORIAL

Bogația săracilor

Filatelia nu este un hobby pentru cei mulți și cu posibilități financiare reduse, susțin „filateliiști bogați”. Niciodată nu am înțeles această atitudine. Sunt curios dacă este vorba de demagogie sau prin acest enunț se dorește îndepărtarea maselor mari, în principal a tinerilor, de această pasiune. Prin definiție filatelia se ocupă de colecționarea și studiul mărcilor poștale. Mulți confundă studiul mărcilor poștale cu activitatea
continuare în pag. 1

TOP TEN 2008

Portalul filatelic www.StampNews.com a realizat un top al celor mai frumoase mărci poștale apărute în cursul anului trecut. Lista este dominată de mărcile emise de Poșta austriacă, patru emisiuni fiind incluse în top.

1. Austria - Gentiană (WNS# AT075.08);
2. Austria - UEFA, (WNS# AT027.08);
3. Islanda - The Peace Tower in Víðey (WNS# ISO29.08);
4. Åland - My Åland - Rally Driver, Marcus Grönholm (WNS# AX012.08);
5. Lituania - World Exhibition „Expo Zaragoza 2008” (WNS# LTO20.08);
6. Finlanda - Alpine Skiing - Lenticular (WNS# FI007.08-FI010.08);
7. Austria - Andreas Herzog's Goal (WNS# AT038.08);
8. Hong Kong - Meduze (WNS# HK020.08-HK025.08);
9. Guernsey - Fenomene naturale (WNS# -) și
10. Austria - The Willendorf Venus (WNS# AT063.08)

Poște militare
străine în România
(secolul XX)

pagina 8-14 ✓

Emisiunile
anului
2009

pagina 15-18 ✓

APOLLO - 8,
primii pământeni
în jurul Lunii

pagina 20-23 ✓

Semicentenarul
Anului Geofizic
 Internațional

pagina 24-25 ✓

Particularități
ale corepondenței
poștale diplomatice

pagina 26-28 ✓

Primul, prima...

ROMÂNIA: priorități mondiale la EFIRO 2008 (partea I)

av. Leon IANCOVICI,
medalia de aur pentru maximafilie

La EFIRO 2008, România a excelat cel puțin pe două planuri. În țară a contrastelor, ea s-a remarcat nu numai prin prezența notabilă, dar și prin absența aidoma...

2008 este anul în care România a găzduit, pentru prima dată în existența-i multimilenară, o expoziție FIP. De necontestat, o prioritate mondială! Încercând să comit un act reparatoriu, dacă și pe cât posibil poate fi el realizat prin acest modest expozeu, nominalizez, fără pretenție de a fi exhaustiv, mari

Autor al unor elevate studii filatelice pe plan mondial privitoare la obliterările Daguin, ori la evoluția calculatoarelor, sau a zborurilor cosmice, materializate în expozate, literatură filatelică, *pe de o parte*, președinte al juriului la EFIRO 2004, *pe de altă parte*, ctitor de tradiții în mișcarea filatelică (susținerea materială și morală a unor expoziții în epoca ante și postdecembristă, fondator al Clubului filatelic „Baricada”, inițiator și gazdă ospitalieră a primelor expoziții filatelice personale puse chiar și la dispoziția unor nepoți în expoziții colective), belfer când a fost vorba de premierea în monedă europeană, din buzunarul lui propriu, a unor personaje „semnificative”... Când rostești „Dobrescu”, răspunde o familie întreagă: Dan, dar și soția sa, doamna Lola, precum și fiica Dana - Ileana, ca și fiul Ion - Radu, dominați de pasiunea comună: filatelia.

Trăitor în țara contrastelor, Dobrescu are astăzi parte de hula onora dintre cei cărora le-a întins cu generozitate ambele mâini pentru a-i scoate la liman și care au ajuns în „staff”.

La EFIRO 2008, prioritate absolută: Dobrescu și familia lui (părinți, soție, copii, nepoți și tot neamul său) au fost interziși, în numele federației

filateliști absenți din partea României: prolificul diplomat în științe matematice și expozant în filatelia tradițională, istorie poștală, filatelică și astrofilatelie, Dan N. Dobrescu și distinsa doamnă a avocatului și maximafiliei, Antoaneta Scărlătescu, ambii din București și amândoi în viață.

filatelice din România să participe în calitate de expozanți! Motivul? Dobrescu ar fi denigrat filatelia românească, încălcând legea tăcerii și dezvăluind adevăruri din lumea filatelică a căror conotație penală a devenit preocuparea judecătorilor.

Este, totuși, de neînțeles cum, pe alocuri, din hobby filatelia s-a transformat în vendetă.

Principul greu represiunea împotriva lui Dobrescu. Mi se pare și mai înacceptabilă extinderea ei asupra membrilor familiei. Mai ales când o astfel de „istorie” se scrie, fără scrupule, la o manifestare mondială de prim rang. Și mai amintește cineva de Auschwitz?

În zilele lui EFIRO 2008, un intelectual rasat dublat de un filatelist cu recunoaștere pe plan mondial s-a comportat impecabil în rolul modest îngăduit de organizator, Compania Națională Poșta Română adică: în magazia de expozate (bin room), treaba lui a fost să verifice inventarul colecțiilor. Atât! În expoziție, însă, atât cât a durat EFIRO 2008, pe un imens panou video care domina sala s-au derulat la intervale regulate imagini complete prezentând site-ul www.philatelica.ro al lui Dobrescu (a se vedea Victor Manta, <http://www.pwmo.org/Efiro%202008/slide-show.htm>). Orbiți de patimă, ori de „succesul”

reputat prin discriminarea întregii familii Dobrescu, *vigilenții inchiizitori* fie nu au observat, fie n-au mai avut puterea să zădărnicească actul de dreptate. Dobrescu a fost și rămâne un învingător, prezent fiind, totuși, la marea competiție...

Vom reveni asupra acestor impietăți.

1. A fi sau a nu fi... carte maximă

La EFIRO 2008 s-au remarcat, ca piese „de rezistență”, unele piese vechi, aparținând perioadei TCV-ului (cca anul 1900), când, se pare, cartofiliste franțuzoaice lansează moda expediției cărților poștale ilustrate cu timbrul aplicat pe fața vederii. Dacă a fost un moft, sau o modă, ori o benefică inovație, recunoscută ca atare abia peste patru decenii, vom mai avea timp să discutăm tot în paginile acestei selecte reviste de cultură filatelică.

Asupra statutului de carte maximă a unor asemenea piese s-au emis, în timp, diverse opinii, concurându-se, în final, două tendințe: *prima*, care le refuză acest statut, întrucât nu ar corespunde reglementărilor specifice domeniului, date de Statutul internațional al maximafiliei (București, 1976 - Praga, 1978), iar a *doua*, care recunoaște că asemenea perle reprezintă, de fapt, veritabile cărți maxime.

Personal, resping *de plano* prima tendință, dat fiind faptul că, potrivit celor mai elementare precepte juridice, o normă nu poate retroactiva, ci domenii său de aplicare în timp privește perioada ulterioară emiterii acesteia. Pe de altă parte, tripla concordanță (de subiect, loc și timp) pentru o carte maximă a fost impusă câteva decenii mai târziu decât momentul realizării pieselor de referință, astfel încât producțiile anilor 1900, care întrunesc tripla concordanță - adevărate accidente poștale, datorate în principal hazardului, ceea ce le sporește în mod evident importanța pentru colecționarii maximafilii - reprezintă fără îndoială cărțile maxime precursore ale *maximafiliei moderne*.

Chiar și faptul că, la EFIRO 2008, singurul expozant de precursori ai maximafiliei moderne (1894-1930) a fost onorat cu cea mai înaltă (și rară) distincție în maximafilie, acordată de cel mai exigent juriu internațional (cu o competență desăvârșită și neegalată în maximafilie), prezidat de dl. Joseph Wolff (Luxemburg), președintele Federației Internaționale de Filatelie (FIP) și cu participarea dlui Nicos Rangos (Cipru), președintele Comisiei de maximafilie a FIP, este o recunoaștere a izvoarelor maximafiliei încă din secolul al XIX-lea al mileniului trecut.

Sau, altfel spus, spre finele anilor 1800 se făcea maximafilie fără ca, în principiu, să se știe...

Îmi rezerv dreptul de a prezenta, într-un număr viitor, analiza excepției de la principiu, pe bază de probe irefutabile, așa cum stă bine unui cercetător și jurist, în concluziile, dacă vor fi convingătoare, vor revoluționa istoria maximafiliei.

2. Din galeria celor mai vechi piese de maximafilie din lume**2.1. Sfârșit de veac XIX**

Nu cu multă vreme în urmă, o piesă reprezentând „Sfinxul”, realizată la Cairo în 1909, era considerată o premieră pentru maximafilie mondială. La EFIRO 2008, colecționarul italian Vincenzo Scicutella, în al său expozant „La Scultura nei secoli”, a inclus și o carte maximă, reprezentând „Sfinxul” între piramide, realizată cu marca Yv. 36 (aflată în circulație între anii 1888-1906), aplicată pe suport Edit.

Cea mai veche carte maximă cunoscută din România a fost realizată de Lelia Constantinescu la 27 februarie 1894 în localitatea T. SEVERIN 27 FEB 900, a circulat efectiv la MONTBONNOT-ST. MARTIN ISERE 3 MARS 00 (Franța), are subiectul CAROL I, aparține colecției av. Leon Iancovici și constituie „perla Aurului” în expozatul „Precursori ai maximafiliei moderne (1894-1930), studiu”

prezentarea obliterării de destinație, ceea ce împietăiește asupra rigurozității dovedirii afirmației.

În schimb, alte două piese, realizate la 1898 și respectiv 1899, fac dovada completă că s-au aflat în circuitul poștal. Prima înfățișează pe Regele Leopold al II-lea, a cărui imagine este prezentă deopotrivă pe timbrul de 10c portocaliu maro, foto (emis la 1. VI. 1893 și care a circulat până la 14. X. 1909), cât și pe cartea poștală. Cartea maximă, expedită din Bruxelles la 8 iulie 1898 (potrivit ștampilei de plecare) a ajuns la Ostende în aceeași zi, împrejurare atestată de obliterarea oficiului poștal de destinație.

Cea de-a doua reprezintă, de asemenea, o veritabilă carte maximă, fiindcă întrunește tripla concordanță. Elementul concordant - crucea - apare atât pe marca de 10c roșie, tipografată (în circulație în Elveția între 1. IV. 1882 și 31. XII. 1924), cât și pe toate cele trei timbre (cu valori de 2½c, 4c și 5c) care constituie ilustrația cărții poștale. Trimiterea a circulat între Neuchâtel și Paris, fiind expedită la 26 septembrie 1899 și ajunsă la destinație până la finele aceleiași luni.

2.2. Veacul XX începe cu... România!

EFIRO 2008 a dat posibilitatea ca, printre-o confruntare directă și „cu cărțile (maxime) pe masă”, să se clarifice și o serie de priorități în maximafilie românească.

Prestigiosul cercetător col. dr. Ioan Daniluc, în lucrarea de referință „Ghid de maximafilie” (Editura AXA Botoșani, 2003, p. 13) procedând la o incursiune ▶▶▶

în istoria maximafiliei, evidențiază ca prime maxime românești și, totodată, „piese românești de o deosebită valoare”: CAROL I (obliterată la 10. 09. 1900, colecția Georges Naudet); CAROL I (7. 01. 1901, colecția col. dr. Ioan Daniiliuc), precum și CAROL I (25. 05. 1909, colecția Georges Naudet).

Același autor, în monografia „Maximafilia în România” (Editura AXA, Botoșani, 2008), precum și dr. Petru Pitea, în lucrarea „Compendiu de maximafilie” (Editura RISOPRINT, Cluj-Napoca, 2002, p. 10), ca și av. Antoaneta Scărlătescu, în lucrarea omagială dedicată tatălui său, înaintaș al maximafiliei mondiale („Precursori ai maximafiliei. În memoria Grigore Scărlătescu”, 2008, p. 8 și urm.) aduc în atenția cititorului contribuția de pionierat a colecționarului și în același timp a realizatorului de TCV în anii 1900, românul Grigore Scărlătescu. Din păcate, odată cu trecerea timpului piesele realizate de Scărlătescu s-au răspândit în varii colecții, pe toate continentele, fără ca astăzi să poată fi semnalată măcar vreuna în colecția familiei.

O remarcă interesantă o face colecționarul George Constantourakis (Canada), care evidențiază, în exponatul „History of maximaphily” (distins cu Vermeil Mare la EFIRO 2008) pasiunea în domeniu

La scurt timp, în România s-a „decretat” stins ecoul lui EFIRO 2008. Și niciodată până acum, niciuna dintre revistele centrale sau locale (după locul editării) de cultură filatelică, sau vreun ziarist AIJP din câți există pe la noi, nu a relevat tripla prioritate absolută pentru România, dobândită la clasa de maximafilie. În schimb, o publicație locală având și ediție online a atribuit succesul unui alt competitor, de pe dulcile sale plaiuri. Atitudine impardonabilă, chiar dacă după trei săptămâni a încercat să cârpească realitatea, fiindcă, nimic nu este mai murdar decât zăpada care a fost odată albă...

Să fie, doar, o omisiune scuzabilă această tăcere? Sau, poate, o indiferență generată de multiplele priorități mondiale de fiecare zi dobândite de România? Ori represalii bine concertate, ca urmare a încăpățânării mele în refuzul de a înstrăina colecția? Mai am și alte ipoteze, asupra cărora mă voi opri, fără menajamente, într-un număr viitor... Oricum, evenimentul rămâne dobândit de istorie.

Fiindcă, între timp, aidoma lui Dobrescu, am devenit indezirabil pentru decidenții actuali ai filateliei din România, iar dreptul de a expune îmi este refuzat.

Aș vrea, totuși, să se știe că o expoziție - la fel și comisarii, responsabilități de resort, comis-voiajorii, samsarii etc. - există datorită expozanților, iar nu invers. Parafrazând un slogan deja intrat în folclorul filatelic din România, expozițiile vin și (se) trec, comisarii la fel, doar expozanții rămân...

3. Maximafilia românească: record absolut pentru colecționarii autohtoni

Am în vedere, *pe de o parte*, prezența unor exponate dintre cele mai reprezentative aparținând colecționarilor din țara noastră. Palmaresul o confirmă: Aur - Leon Iancovici (Predecessors of the modern maximaphily 1894-1930, study); Vermeil Mare - Vasile Doros (Georges Enesco dans la suite des grands musiciens européens); Vermeil - Coriolan Chiricheș (Măreția munților), Ioan Daniiliuc (Incursion in Greek antiquity); Argint Mare - Nicolae Salade (Birds from the Danube Delta), Mihai E. Semenov (European literary trends).

Mă număr printre fostele câteva sute de mii de filателиști de până mai ieri în România, dramatic reduse la câteva sute (ați citit corect, câteva sute!) în zilele noastre. Dar și printre cei câțiva care, în aproape cinci decenii, și-au câștigat șansa de a participa la marea confruntare mondială.

Demnitatea mă obligă să recunosc valoarea redutabilă a tuturor competitorilor la clasa de maximafilie, indiferent de țara pe care au reprezentat-o.

Palmaresul aduce, la maximafilie, o triplă prioritate absolută pentru România: a) singura medalie de aur a revenit, la EFIRO 2008, unui colecționar din România; b) este pentru prima dată în istoria FIP când un colecționar, reprezentând România, câștigă medalia de aur la maximafilie la o expoziție mondială de asemenea anvergură; c) exponatul premiat - „Precursori ai maximafiliei moderne (1894-1930), studiu” - este unul din cele două exponate din lume (alături de cel al familiei Kotopoulis din Grecia) cărora, în întreaga istorie a expozițiilor mondiale FIP, li s-a atribuit Medalia de Aur.

Colecția laureată îmi aparține, iar juriul - condus de însuși dl. Joseph Wolff (Luxemburg), președinte al FIP, fost vicepreședinte al Comisiei de maximafilie în perioada mandatului de președinte al Dr. Valeriu Neaga, cu participarea d-lui Nicos Rangos (Cipru), președinte al Comisiei de maximafilie a FIP - m-a declarat câștigător.

(continuare în numărul următor)

The first...

ROMANIA: World priorities at EFIRO 2008 (part I)

Barrister Leon IANCOVICI,
Gold medal at Maximaphily

At EFIRO 2008, Romania excelled at least in two plans. Being a country of contrasts, remarkable presences were noticed, as well as great absences...

2008 is the year when Romania hosted, for the first time in its millenary existence, a FIP exhibition. Unquestionably, a world priority! Trying to realize a reparatory act, as much as can I do by this modest article, I nominate, without claiming to be exhaustive, the great Romanian philatelists

Author of elevated philatelic studies of world level regarding the Daguin cancellations, or the evolution of the computers, or the flights in outer space, which were materialized in exhibits, philatelic literature, on the one hand, president of the jury at EFIRO 2004, on the other hand, founder of traditions in philatelic organized activity (giving his moral and material support to some exhibitions before and after December '89, founder of „Baricada” Philatelic Club, initiator and special host of the first personal philatelic exhibitions put even at the disposal of some intruders in collective exhibitions) big boss when it was about the reward in European coin, from his own pocket, of some „very important persons”... When you say „Dobrescu” a whole family is responding: Dan, but also his wife, Mrs. Lola, his daughter Dana-Ileana, his son Ion-Radu, dominated by a common passion: philately.

As man who lives in a country of contrasts, Dobrescu benefits today of the contempt of some people to whom he opened gene-

who were absent: the prolific intellectual graduated in Mathematics and exhibitor at Traditional Philately, Postal History, Thematic Philately and Astrophilately classes, Dan N. Dobrescu and the distinguished lady of the Bar and of the Maximaphily, Antoaneta Scărlătescu, both from Bucharest and both being alive.

rously his arms and saved them and now they are in the „staff”.

At EFIRO 2008, absolute priority: Dobrescu and his family (parents, wife, children, grandchildren, and his relatives) were forbidden, in the name of the Romanian philatelic federation, to participate as exhibitors. For what reason? Dobrescu would denigrate the Romanian philately, infringing the law of silence and would reveal the truth of the philatelic world with penal connotations which became the pre-occupation of the judges.

It is, here and there, incomprehensible how the philately turns from hobby to vendetta.

It's hard for me to understand the repression against Dobrescu. And it seems unacceptable its extension to his family members, especially when such a „history” is written unscrupulously to a world event of such high level. Does somebody remind of Auschwitz?

During EFIRO 2008, a refined intellectual and also a renowned philatelist of world level played with modesty the role asked by the organizers, so that the Roma-

nian Post Office National Company: in bin room his duty was to verify the inventory forms of the exhibits. That's all! But in the exhibition hall, during all the days of EFIRO 2008, on a huge video panel dominating that room one could see at some regular intervals, images revealing the site www.philatelica.ro of Dobrescu (see Victor Manta <http://www.pwrno.org/Efiro%202008/slide-show.htm>). Blind by passion or by the „success” due to the discrimination of the entire Dobrescu's family, the vigilant inquisitors did not see or had not the power to thwart the act of justice. Dobrescu was and remains a winner, being there to the great competition...

We'll come back to these impious things.

1. To be or not to be... maximum card

At EFIRO 2008 some remarkable items were presented, belonging to the period of TCV (about 1900) when, probably, some French women fond of maximum cards initiated the habit of sending pictured post cards having the stamp on the face of the card. If it's about a caprice, a fashion or a profitable invention in philately, accepted as well only after more than four centuries, we'll speak about later in the pages of this remarkable revue.

There are many opinions regarding the status of these items, if they are or not maximum cards, but two tendencies have been expressed at the end: the first one, according to which this status is not proper for these items because the specific regulations from the International status of the maximaphily (Bucharest, 1976 - Prague, 1978), are not fulfilled, and the second one, according to which such „pearls” represents, in fact, genuine maximum cards.

Myself, I reject de plano the first tendency, because, following the elementary juridical

precepts, a norm could not be active for the previous period of time, but its field regards the period after its issuing date. On the other hand, the triple concordance (subject, place and time) for a maximum card was imposed few decades later than the issuing of the mentioned items, so that the issues of 1900 years, bearing the triple concordance - in fact postal accidents, mainly due to the chance, which obviously increase the importance for the maximaphily collectors - represent, without any doubt, precursory maximum cards of the modern maximaphily.

The fact that, at EFIRO 2008, the unique exhibit referring to the precursors of the modern maximaphily (1894-1930) was awarded with the highest (and rarest) medal for maximaphily, gave by the most exigent international jury (of exquisite and unmatched competence in maximaphily), led by Mr. Joseph Wolff (Luxemburg), the President of the FIP (Federation Internationale de Philatelie) and with the participation of Mr. Nicos Rangos (Cyprus), the President of FIP Commission for Maximaphily, is a recognition of the sources of maximaphily from the 19th century of the last millennium.

Or, otherwise said, about the end of 1800 years, the maximaphily was done, in principle, without knowing it...

I reserve the right to present, in the next edition, the analysis of the exception from the principle, based on proofs, as a research worker and jurist as I am, and the conclusions, if they will be convincing, will revolutionize the history of the maximaphily.

2. From the gallery of the world most ancient items of maximaphily

2.1. End of the 19th century

Not a long time ago, an item representing „the Sphinx”, realized in Cairo in 1909, was considered a première for the world maximaphily. At EFIRO 2008, the Italian collector Vincenzo Sciu-

tella, in his exhibit „La Scultura nei secoli” included a maximum card representing „the Sphinx” between the pyramids, realized with the stamp Yv. 36 (into the circulation between 1888 and 1906), on a support issued by Khardishe F. Printing House, Alexandria and cancelled in Cairo, in February 23rd, 1894. The conditions of its display did not give us the possibility to find out if the exhibited item was really circulated by post.

Another remarkable item, from the exhibit „History of Maximaphily” of the Canadian exhibitor George Constantourakis, represents Princess Wilhelmina of Holland. Considered by the exhibitor as the most ancient maximum card known, it is realized, on support Nels, photo by Ziegler, with a stamp of 7½ c, red brownish, printed (into circulation between 1891 and 1899), bearing the postal cancellation of departure of 13. 6. 1893, from Zaandam. Not even this time I did not see the proof that the item was effectively circulated by post.

The same absence of the evidence of the proof regarding the postal circulation is also met at the maximum card of Sport thematic, the item being realized on the occasion of the first modern Olympic Games from Athens, in 1896. On the maximum card printed by Pallis&Cotzies from Athens and issued on the occasion of the Olympic Games, we can see the disc player and the boxer, sports which are the object of two images from those four stamps. (1 L, 2 L, 5 L, 10 L, printed) issued in March 25th, 1896 and dedicated to the event. The card was sent in December 3rd 1896 from Corinth to A. Iatros from Nauplion. The mention of the exhibitor that the item has been circulated between the two localities is not confirms by the arrival cancellation, that's why the strictness regarding the demonstration of this affirmation is diminished.

As contrary, other two items, realized in 1898 and, respectively in 1899, are the perfect proofs for being into the postal circulation.

The first one depicts King Leopold the 2nd, whose image is on the stamp of 10c orange brown, photo (issued on the 1st of June 1893 and circulated until 14th October 1909) and on the post card also. The maximum card sent from Brussels on 8th of July 1898 (accordingly to the departure cancellation) arrived at Ostende the same day, event proved by the arrival cancellation of the post office.

The second one is really an authentic maximum card, because has triple concordance.

The element of the concordance - the cross - is shown on the stamp of 10c, in red color, printed (into circulation in Switzerland between the 1st of April 1882 and 31 of December 1924) and also on the three stamps (of 2½c, 4c and 5c) which are the illustration of the post-card. The item have circulated between Neuchatel and Paris, being sent on 26th of September 1899 and arrived at destination at the end of the same month.

2.2. The 20th century begins with... Romania!

EFIRO 2008 offered the opportunity to clarify, through a direct confront and with the (maximum) cards on table, some of the priorities of the Romanian maximaphily.

The renown research worker, Col. Dr. Ioan Daniliuc, in his book „Guide of Maximaphily” (AXA Botosani Printing House, 2003, p. 13) realizing an incursion into the history of the maximaphily, underlined as first Romanian maximum cards and also

„Romanian items of special value...: CAROL I (obliterated on the 10th of Sept. 1900, Georges Naudet collection); CAROL I (7. 10. 1901, Ioan Daniliuc collection), and also CAROL I (25. 05. 1909, Georges Naudet collection).

The same author, in the monograph „The maximaphily in Romania” (AXA Botosani Printing House, 2008) and also Dr. Petru Pitea in his book „Compendium of Maximaphily” (RISOPRINT Printing House, Cluj-Napoca 2002, p. 10) and Antoaneta Scărlătescu in her commemorative book

dedicated to her father, veteran of the world maximaphily (Precursors of the maximaphily. In memoriam of Grigore Scărlătescu, 2008, p. 8 and the followings) put into attention of the reader the contribution of pioneer of the collectors and at the same time of the one who make TCV in the years of 1900, the Romanian Grigore Scărlătescu. Unfortunately, as time passed, the items realized by Scărlătescu were spread in different collections, all over the world, none remaining in the family collection.

An interesting remark is made by the collectors George Constantourakis (Canada), who reveals in the exhibit „History of Maximaphily” (awarded with Large Vermeil at EFIRO 2008) the passion in this field of Gregoriu Scărlătescu from Bucharest at the beginning of the 20th century.

We'd like to underline that in this mentioned exhibit Constantourakis shows, as the oldest TCV from Romania, a maximum card CAROL I, realized with the stamp of 10 Bani rose printed, put on the avers of a pictured post card

Shortly after that, the „echo” of EFIRO 2008 was declared extinguished. And never, until now, neither central nor local revues (accordingly to the place of issuing) of philatelic culture, nor any Romanian journalists from AIJP did not remark the triple absolute priority for Romania, won at the Maximaphily Class.

In exchange, a local publication having also on-line edition conferred the success to another exhibitor from that nice places. The attitude is unpardonable, even if, three weeks after, they try to repair the reality, because nothing is dirtier than the snow which once was white...

Is this silence only a pardonable omission? Or, maybe an indifference generated by the multitude of world priorities got every day by Romania? Or maybe reprisals, well managed, against me because I was so stubborn as not giving up my collection? I have many other hypothesis, but, about it, unsparingly, in the next number.

Anyhow, the event remains in the history.

Because in the meantime, like Dobrescu, I became undesirable for the present-day leaders of the Romanian philately, and my right to exhibit was taken.

I'd like also to let someone know that an exhibition - and also the commissioners, the managers, the commissionaires, dealers, etc - exists due to the exhibitors and not inversely. Paraphrasing a slogan already known by the Romanian philatelic folklore I may say: the exhibitions come and go, also the commissioners, but the exhibitors remain...

3. Romanian maximaphily: absolute record for the native collectors

I take into consideration, partially, the presence of some of the most representative exhibits belonging to the exhibitors of our country. The Palmares confirms the followings: Gold - Leon Iancovici (Predecessors of the modern maximaphily 1894-1930, study); Large Vermeil - Vasile Doroş (Georges Enesco dans la suite de grands musiciens européens); Vermeil - Coriolan Chiricheş (The greatness of the mountains), Ioan Daniliuc (IncurSION in Greek antiquity); Large Silver - Nicolae Salade (Birds from the Danube Delta), Mihai E. Semenov (European literary trends).

I am among the former hundreds thousands philatelists of yesterday from Romania, decimated at some hundreds (yes, you see well, some hundreds) nowadays. I'm also among those, few, who, in about five decades, got the right to participate to the great world competition.

My dignity obliges me to recognize the unquestionable value of all the exhibitors from Maximaphily Class, no mater their country.

The Palmares brings, at Maximaphily, a triple absolute priority for Romania: a) the unique Gold medal goes, at EFIRO 2008, to an exhibitor from Romania; b) for the first time in FIP history an exhibitor representing Romania won a Gold medal at a world exhibition of such level; c) the awarded exhibit „Predecessors of the modern maximaphily (1894-1930)” is one among the two others exhibits in the world (next to that of Kotopoulos family from Greece), of the history of FIP world exhibitions, which is awarded with Gold medal.

The collection awarded with Gold belongs to me, and the jury, led by Joseph Wolff (Luxemburg), the FIP President, with the participation of Mr. Nicos Rangos (Cyprus), President of FIP Commission for maximaphily, declared me as the winner.

(to be continued)

Primul, prima...

ROMÂNIA: priorități mondiale la EFIRO 2008 (II)

av. Leon IANCOVICI,
medalia de aur pentru maximafilie

4. Alte priorități românești
la început de veac XX

Continuăm prezentarea succintă a unor cărți maxime de sorginte românească, expuse la EFIRO 2008 în colecția de studiu *Precursori ai maximafiliei moderne (1894-1930)*, aparținând subsemnatului și distinsă de prestigiosul juriu internațional cu medalia de aur.

● SPIC DE GRĂU, 16 APR (1)901

Subiectul concordant îl reprezintă spicul de grâu, evidențiat atât pe cartea poștală, cât și pe francatura dublă. Cartea poștală prezintă un montaj ce are în prim-plan o fetiță în mijlocul unui peisaj rustic, iar ulciorul spart aflat la picioarele copilei explică motivul tristeții sale evidente. În plan secund îndepărtat distingem două imobile aflate la marginea localității, de unde, spre prim-plan, se revărsă ogorul. Copila este înconjurată, până la genunchi, de vegetația specifică: spice și maci (vezi *fig. 1*, coperta 3). Machedatorul cărții poștale este indicat doar prin inițialele N.P.G., identificarea piesei cartofile continuând pe revers cu specificația *serie 39, No. IX*. Trimiterea poștală este francată, pe avers, cu o pereche de timbre fiecare având valoarea nominală de 3 bani (suprafrancată), de culoare brun, din emisiunea *Spic de grâu* (Mi #131), emisă în anul 1900 și având putere de circulație până în anul 1908. Efigia regelui Carol I este gardată, pe fiecare marcă, de două spice. Mențiunea specială a timbrării - francat - a

fost consemnată de expeditor pe reversul ilustratei. Trimiterea poștală a fost realizată de Corneliu, care adresează salutări domnișoarei Nory Ghigortz din București, str. Văcărescu I No. 17. Francatura este obliterată cu ștampila oficiului poștal CONSTANȚA 16 APR. 901, care a fost aplicată și pe revers. Tot pe revers sunt aplicate ștampilele localității de destinație, respectiv BUCUREȘCI CURSA I, precum și *goarna poștală nr. 147*.

● CAROL I, 21.V.(1)901.

Ilustrata maximă are drept concordantă de subiect efigia regelui Carol I. Cartea poștală (UPU, apărută în editura H.I. Farmachi din Cernavodă) înfățișează Podul Regele Carol I, edificat de Anghel Saligny în perioada 1890-1895 și care unește, în localitatea Cernavodă, cele două maluri ale fluviului Dunărea. Imaginea podului este prezentată frontal, având amplasată efigia regelui în partea din dreapta sus (vezi *fig. 2*, coperta 3). Cartea poștală este extrem de rară, întrucât - astfel cum a consemnat cercetătorul filatelic ing. Silviu Dragomir - efigiile regelui Carol I și ale reginei Elisabeta au putut fi întâlnite o extrem de scurtă perioadă de timp (cca șase luni), după care au fost

refectate și nu au mai fost reamplasate niciodată. Efectul poștal a fost francat, pe avers, cu marca poștală de 5 bani verde (Mi #113) din emisiunea *Spic de grâu/1898* și care reprezintă efigia regelui orientată cu privirea de la dreapta spre stânga, la fel ca și cea existentă pe frontispiciul podului. Marca poștală a fost obliterată CERNAVODA cu data pe trei linii 21 V 901. Data ștampilei este identică cu mențiunea olografă 21/5/901 consemnată de realizator cu cerneală de culoare violetă pe aversul ilustratei. Această ștampilă poștală este aplicată și pe revers, în spațiul destinat francaturii (vezi *fig. 2* back, coperta 3). Destinatarul trimiterii este dl. A. Dubert din Constanța. Sub aspectul identificării realizatorului ilustratei maxime, împărțim ipoteza lansată de ing. Silviu Dragomir, în sensul că ne aflăm în fața unei trimiterii poștale autoadresate. Pe aversul cărții poștale, expeditorul a consemnat mențiunea: *Pentru colecție. 21/5/901*. Mai mult, același autor avansează ipoteza că dl. A. Dubert ar fi funcționat la oficiul poștal Cernavodă, având astfel acces la ștampila poștală, precum și posibilitatea de a reține efectul poștal după obliterare, realizat exclusiv pentru colecție.

(continuare în numărul următor)

Leon IANCOVICI, născut la 16 ianuarie 1949 în Craiova, licențiat al Facultății de Drept, Universitatea București (1972), secția științe juridice, specializat în drept comercial internațional, drept maritim și fluvial internațional, creator în România al dreptului asigurărilor comerciale. Preocupări filatelice: activitate filatelică recunoscută documentar (1961), studii și cercetări în maximafilie. Contact: 0745 209 209.

ERATĂ

În nr. 1 al revistei, la grupajul Emisiunile anului 2009, capetele coloanelor 2 și 3 au fost inversate între ele. Prin urmare cifrele ce indică tirajele destinate CNPR aparțin Romfilatelia și invers. Tirajul corect al emisiunii Sfintele Paști 2009 este 721.900 serii (700.000 destinate CNPR și 21.900 Romfilatelia).

The first...

ROMANIA: World priorities at EFIRO 2008 (II)

Barrister Leon IANCOVICI,
Gold medal at Maximaphily

4. Other Romanian priorities at
the beginning of the XX century

We continue the concise presentation of some maximum cards of Romanian origin, exhibited at EFIRO 2008 in the study collection: *Predecessors of the modern maximaphily (1894-1930)*, belonging to the undersigned and awarded with Gold Medal by the impressive international jury.

● WHEAT EAR, APRIL 16th (1)901.

The concordant subject is wheat ear, illustrated by the post-card and also by the double franking. The post-card shows an arrangement having in first plan a little girl in the middle of a rustic landscape, and the broken pot at her legs explains the reason of her obvious sadness. In the distant second plan we can see two buildings from the margin of the locality, where a wheat field is overflowing to the first plan. The little girl is surrounded until her knees by the specific vegetation: ears and wild roses (see *fig. 1*, 3rd cover). The designer of the post-card is indicated only by the initials N. P. G., the identification of the post-card is continued on the reverse side by the note: *serie 39, No. IX*. The postal dispatch is franked, on the obverse, with a pair of stamps having the face value of 3 bani (overfranking), brown colored, of the issue *Wheat ear* (Mi #131), released in 1900 and circulated until 1908. The effigy of the King Carol I is surrounded on the both stamps by two wheat ears. The special note of the franking - in Romanian francat - is written by the

sender on the reverse of the pictured post-card. The dispatch was made by Corneliu, who send regards to Miss Nory Ghigortz from Bucharest, Street Vacaresco I No. 17. The obliteration is made with the postmark of the post office CONSTANTA 16 APR. 901 which was also applied on the reverse. On the reverse also, there are applied the postmarks of the locality of destination, respectively BUCUREȘCI CURSA I, and the *postal bugle no. 147*.

● CAROL I, 21.V.(1)901.

The maximum card has as concordance the effigy of the King Carol I. The post card (UPU, issued by H. I. Farmachi Publishing House from Cernavodă) illustrates the Bridge Carol I, built by Anghel Saligny between 1890 and 1895 which makes, in Cernavoda city, the junction between the two borders of the Danube River. The image of the bridge is shown from the frontal side, having in the right upper corner the effigy of the King (see *fig. 2*, 3rd cover). The post-card is extremely rare, because - as it was noticed by the philatelic research Eng. Silviu Dragomir - the effigies of King Carol I and Queen Elisabeth were there an extremely short period of time (about six months), afterwards they were dismantled and never replaced. The

postal items was franking on the obverse with the green postage stamp of 5 bani (Mi #113) of the issue *Wheat ear/1898* which represents the effigy of the king having the face oriented from the right to the left, as the one from the bridge frontispiece. The postage stamp was cancelled CERNAVODA, with the date on three lines 21 V 901. The date of the postmark is the same with the holograph mention 21/5/901 written by those who realized the item in violet ink on the obverse of the pictured post-card. The same postmark is also applied on the reverse, on the space dedicated to the cancellation (see *fig. 2* back, 3rd cover). The address of the dispatch is Mr. A. Dubert from Constanța. Regarding the identification of the person who realized the maximum card we agree the hypothesis of Mr. Eng. Silviu Dargomir, that it is about a postal dispatch send to him self. On the obverse of the postcard the sender mentioned: *For the collection 21/5/901*. Even more, the same author rules the hypothesis that Mr. A. Dubert have been worked at Cernavoda post office, having access to the postmark and having also the possibility to get the postal item after cancellation, exclusively realized for the collection.

(to be continued)

Leon IANCOVICI, born on January 16th, 1949, in Craiova, licentiate of Faculty of Law - University of Bucharest (1972), Juridical Section, specialist in international commercial laws, international maritime and fluvial laws, the author in Romania of the laws of the commercial insurance. Philatelic studies: recognized documentary philatelic activity (1961), studies and research in maximaphily. Contact : 0745 209 209.

► pe scurt ► pe scurt ► pe scurt ► pe scurt ► pe scurt ►

Revista *TOPICAL TIME*, mai-iunie 2009, No. 3, p. 78 publicație a Asociației Americane de Filatelie Tematică (American Topical Association), prezintă o recenzie a lucrării *Contribuții la evocarea unor evenimente 1985-2008*, de Dan N Dobrescu. Cu

acest prilej editorul amintește cititorilor de prezența autorului în paginile publicației. O altă recenzie a aceeași lucrări aparține D-lui senator Andrei Potcoavă și a fost publicată în ziarul *Mesagerul Olteniei*, nr. 19, martie 2009.

pagina 45 ✓

► pe scurt ► pe scurt ► pe scurt

► BULETINUL INFORMATIV DE ASTROFILATELIE, nr. 5/2009, prezintă într-un amplu articol (29 de pagini) intitulat CANIS & MACACUS COSMICUS, participarea celor aproximativ 50 de căței, maimuțe, pisici ce și-au adus contribuția la dezvoltarea programelor spațiale.

Contact: Ștefan Nicolau nicolaustl@yahoo.com

Fig. 1

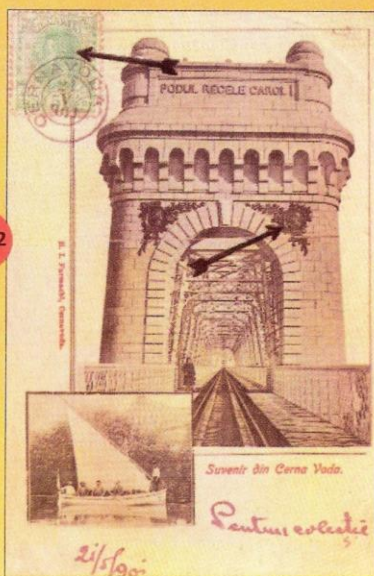

Fig. 2

Fig. 2 back

Fig. 1 back

Primul, prima...

ROMÂNIA: priorități mondiale la EFIRO 2008 (partea a III-a)

av. Leon IANCOVICI, Medalia de Aur pentru Maximafilie

În primele două numere ale revistei am prezentat, în rândul unicateilor maximafiliei mondiale și câteva piese, unele aparținând colecției mele (printre care și prima ilustrată maximă realizată în România și cunoscută la această dată), obliterată T. SEVERIN 27 FEB 900), altele aflându-se în colecția Georges Naudet (obliterată la 10.09.1900; 25.05.1909); colecția Dr. Ioan Daniliuc (7.01.1901), ori în exponatul colecționarului canadian George Constantourakis, având ca subiect comun: REGELE CAROL I AL ROMÂNIEI. Continuăm prezentarea la acest subiect, a și a celorlalte perle aflate în colecția subsemnatului, care au fost expuse la EFIRO 2008.

• **CAROL I, BUCUREȘTI 30 MAR (1)902.**
Domnul Emil Chirilov din str. Polizu nr. 2, București, România adresează un suvenir postal corespondentei sale, domnișoara Des Combes, aflată în Neuchatel, Elveția. Domiciliul expeditorului este înscris de acesta pe aversul cărții postale ilustrate, iar adresa destinatarei o regăsim pe revers. Tot pe revers, în colțul din stânga jos, expeditorul și-a aplicat sigiliul cu inițialele EC. Mențiunea tipărită *CARTA POSTALA* este anulată cu cerneală și înlocuită cu *Imprimé*, iar în dreptunghiul rezer-

vat aplicării timbrului s-a precizat *Timbre au dos*, mențiune specifică TCV-urilor (Fig. 1 back).

Cartea poștală ilustrată îl înfățișează pe regele Carol I al României înveșmântat în uniformă, purtând decorațiile și însemnele regale. Pe fundal se observă scara de acces în palatul regal (Fig. 1).

Cartea poștală (*UPU România*) a fost editată de casa Stengel & Co din Dresda și are codul 18101.

Trimiterea este francată cu marca poștală de 5 bani verde, aplicată în poziția culcat, din emisiunea *Spic de grâu/1898* (Mi #113) și care reprezintă efigia regelui orientată cu privirea de la dreapta la stânga, la fel ca și poziția în care este redată imaginea lui Carol I pe cartea poștală. Francatura corespunde taxei poștale pentru o corespondență externă imprimată.

Marca poștală a fost obliterată (BUC)UREȘTI 30 MAR 902.

Data ștampilei este identică cu mențiunea olografă 17

Mars/30 Mars 1902 consemnată de realizator cu cerneală de culoare neagră pe aversul ilustrației. De remarcat că la acea vreme Poșta română se conducea după calendarul gregorian, în timp ce pentru populație încă funcționa calendarul iulian.

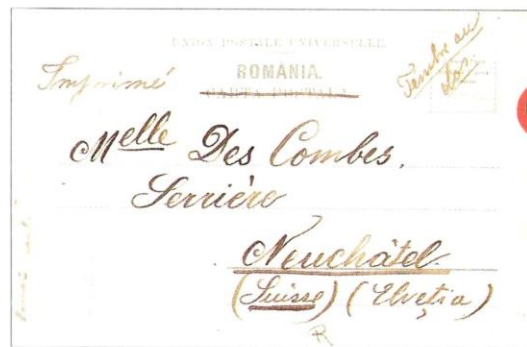
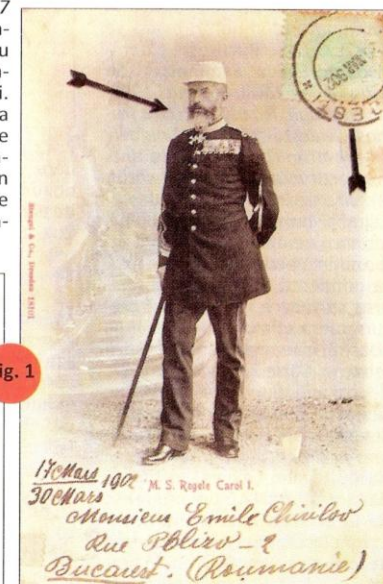

Fig. 1

semnează autograf și datează aversul.

Trimiterea este francată cu valoarea de 5 bani verde, aplicată vertical, din emisiunea *Spic de grâu/1898* (MI #113). Trei ștampile poștale fac dovada trecerii efective prin poștă a trimiterii. Aceasta a fost expediată din SINAIA 13 SEP 902, sosește la TITU 14 SEP 902, după care este înmănată destinatariei, domnișoara Cécile Crutzescu, la *Măruntiş* (Fig. 2 back).

• CAROL I, BUCURESCI 15 OCT (1)902.

Au rămas în urmă 107 ani de atunci, din 15 octombrie 1902 adică, astfel încât îmi apare practic imposibil de stabilit dacă dl. Jenică era un pasionat al curselor de cai, ori dacă frecventa hipodromul din București, situat în acea vreme vis-a-vis de parcul Herăstrău, pe locul unde astăzi se mai poate identifica Târgul Internațional București (TIB) cu pavilionul expozițional.

Cert este, însă, că potrivit propriei mențiuni, caligrafiată într-o zi de mercuri 1902 pe aversul ilustratei de care ne vom ocupa în continuare, domnul în cauză se adresa, din București, domnișoarei Sinica Samolescu din Vadu-Săpat, Mizil: *Mercuri 1902. Sinica dragă. Nu este așa că e frumoasă această carte. Ce mai faci? eri am primit o carte de la tine, mia făcut mare plăcere. Te sărut, Jenică.* Abstracție făcând de ortografia vremii, ori a personajului, scrierea ne oferă o relevantă informație: cei doi se aflau în corespondență, trimițându-și reciproc cărți care, dacă arătau precum piesa aflată acum sub lupa noastră, însemnau veritabile cărți maxime. *Curtea Regală la cursele de cai din București* constituie subiectul exclusiv al cărții poștale ilustrate, apărută în Editura Librăriei Emile Storck, furnizor al Curții Regale. Loja este ocupată de familia regală, numărându-se de la cei mai mici membri, urmărind așezați pe scaune cursele de cai, și culminând cu Majestatea Sa, Regele Carol I, asistat de

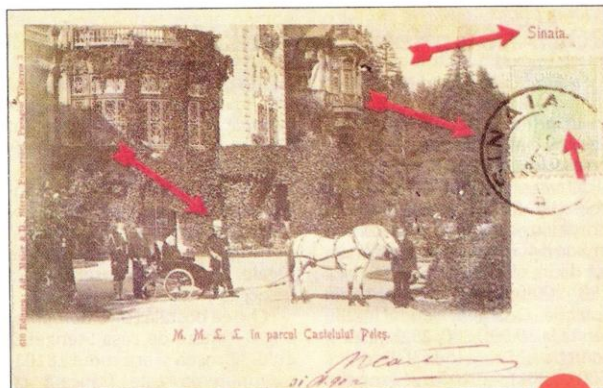

Fig. 2

Principele Ferdinand. Vremea se pare că era toridă, soarele pogoară pe loja regală, fiindcă deasupra tuturor - cu excepția Regelui și a Prințului - erau deschise o mulțime de umbrele de soare (Fig. 3).

Valoarea de 5 bani (MI #113), aplicată în colțul din stânga sus al ilustratei în poziția vertical ranversat, a servit drept francatură corectă pentru trimiterea poștală în țară (plecare BUCURESCI 15 OCT 902; sosire MIZIL 16 OCT 902 - Fig. 3 back).

Povestind despre această carte maximă de excepție, nu pot să nu pomenesc întâmplarea datorită căreia am intrat în posesia piesei. Era vară, într-o duminică pe la amiază, în jurul anilor 1985, zi când filateliștii bucureșteni și

împătimitii din țară se strâneau la *Melnic*, adică la Grădina de vară 11 Iunie, situată pe strada cu același nume, unde cercul filatelic *Nicolae Bălcescu* oficia serviciile de gazdă. Cam pe atunci apărueră soții Mitruta și Dan Țonescu, care desfăceau la prețuri mai mult decât modice și accesibile oricui, o imensă cantitate de trimiteri poștale - scrisori, întreguri poștale, ilustrate, corespondență de război, carantine, autografe și câte altele - moștenită probabil. La sosirea mea în grădină, în fața ștandului soților Țonescu se formase deja un rând de cca 30-40 persoane. Înainte de a-mi ocupa locul la coadă, am aruncat o privire la marfa de pe masă. Și tot dintr-o privire am ochit piesa în cauză. ▶▶▶

Mi-am ocupat locul la urma cozii și, timp de aproape o oră până s-au perindat toți cei dinaintea mea, inima mi-a bătut să sară din piept când vedeam că ilustrata trecea prin mâna fiecăruia dintre înaintași - poate jumătate erau maximafiliști - și revenea în teanc, fără a prezenta interes.

Abia când am ajuns în fața mesei, mi-am dat seama că incredibilul s-a produs și așa a fost să fie: achiziționasem, la prețul unui sfert de pâine fixat de vânzătorii cu zâmbetul pe buze și cu plăcerea de a însenina privirea încă unui bolnav de filatelie, cartea maximă pe care o consideram de la acea vreme-păreră împărțită, parcă nu de complezență, și de venerabilul Dr. Valeriu Neaga, pe atunci, dacă-mi aduc bine aminte, diriguitor al maximafiliei mondiale - prima carte maximă cunoscută. Era timpul când filatelia în România era de masă, accesibilă tuturor (sutelor de mii, poate milioanele de împătimitii) și nimeni nu visa măcar la dezastrul elitist de mai târziu, când la *apelul de seară* al filateliștilor mai răspund prezent poate o mie, poate nici

atât. Înfinat mai mult decât cu bani, plătisem prețul *hobby*-ului cu sacrificiul inimii. Și totuși nu atunci, abia peste vreo patru ani am suferit primul infarct ...

• CAROL I, BUZEU 27 JUN (1)905.

La data de 27 iunie 1905, pornea din localitatea Buzău (România), pe *aripile poștei*, o superbă carte poștală policromă, în relief, cu subiect filatelic (Fig. 4). Expeditoarea, Mimi Gabrielle, domiciliată în str. Victoria nr. 9 din același oraș, trimitea cu acest prilej, salutări distinse corespondentei sale din Franța, domnișoara Laurence Juraiu, aflată în Rougemont, Doubs. Mesajul a ajuns la destinație pe 1 iulie a aceluiași an. Ambele date, precum și circuitul poștal efectiv parcurs, sunt atestate, de trei ștampile poștale: *pe de o parte*, de două ștampile aparținând ofi-

ciului poștal de plecare (BUZEU 27 JUN 905), cu care a fost obliterată francatura aplicată pe fața cărții poștale, precum și pe versoul acesteia; *pe de altă parte*, tot pe verso este aplicată ștampila oficiului poștal de destinație (ROUGEMONT DOUBS 1 JUL 05).

Ilustrația cărții poștale reprezentă, pe lângă stema regatului României, un număr de zece mărci poștale din emisiunea *Spic de grâu 1900/1903* (MI #129, 131-144) - Fig. 4 back.

Francatura aplicată este timbrul poștal de 5 bani verde, taxă poștală acoperitoare pentru circulația poștală a unui imprimat din România în străinătate. De remarcat și mențiunea tipărită pe aversul cărții poștale (Carte Philatelie déposé. D.R.G.M. 222744), care vădește caracterul filatelic al tipăriturii.

(continuare în numărul următor)

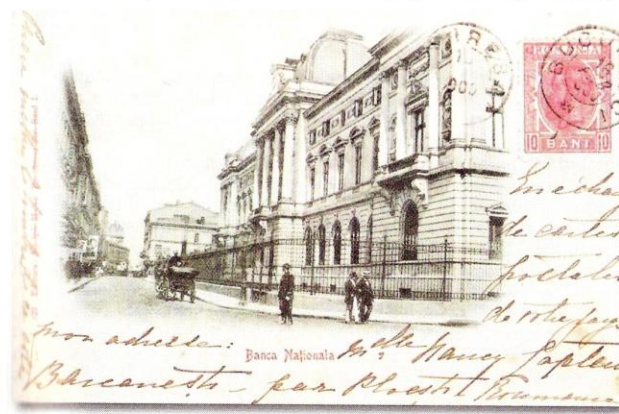
Leon IANCOVICI, născut la 16 ianuarie 1949 în Craiova, licențiat al Facultății de Drept Universitatea București (1972), secția științe juridice, specializat în drept comercial internațional, drept maritim și fluvial internațional, creator în România a dreptului asigurărilor comerciale.

Preocupări filatelice: activitate filatelică recunoscută documentar (1961), studii și cercetări în maximafilie. Contact: 0745 209 209.

Timbre cote vae.

Frumoasele piese pe care în prezent le denumim ilustrate maxime, au ca punct de plecare

(sau ca origine) niște cărți poștale ilustrate care au circulat cu marca poștală lipită (și anulată)

pe fața ilustrată (piese ce au primit denumirea de TCV-timbre cote vae). Abia după ce colecționarul francez M. Lecestre (în 1932) a găsit, în mod inspirat, o definiție pentru această nouă categorie de piese de colecție, au început să fie selectate din ce în ce mai atent piesele pentru a fi constituite noi expo-nate, după părerea mea cele mai frumoase și mai instructive dintre toate cele care participă la expoziții. Alăturat, o astfel de piesă obliterată la plecare cu o ștampilă DAGUIN - *ornament crucea Sf. Andrei tip 1900* BUCURESCI 16 FEB 900, iar la sosire cu ștampila de zi ST AFRIQUE AVEYRON 20 FEVR 00.

(Coriolan Chiricheș)

The first ...

ROMANIA: World priorities at EFIRO 2008 (part III)

Barister Leon IANCOVICI, Gold medal at Maximaphily

In the first two numbers of the publication we have shown, among unique items of the world maximaphily, some pieces from my own collection (among them being also the first picture post card issued in Romania and recorded till now), cancelled T. SEVERIN 27 FEB 900), others from the collection of Georges Naudet (cancelled 10.09.1900; 25.05.1909); from the collection of Dr.Ioan Daniliuc (07.01.1901), or from the collection of the Canadian collector George Constantourakis having as common theme: THE KING CAROL I OF ROMANIA. We continue to present on this theme other pearls from my own collection exhibited to EFIRO 2008.

• **CAROL I, BUCURESTI 30 MAR, (1)902.**

Mr. Emil Chirilov from 2nd Polizu Street, Bucharest, Romania, sends a postal souvenir to his correspondent, Miss *Des Combes*, who was in Neuchatel, Switzerland. The sender's domicile is written on the obverse of the picture postcard and the address of the recipient is on the reverse. Also on the reverse, in the left lower corner the sender put his seal and the initials EC. The printed note *CARTA POSTALA* is cancelled by ink and replaced with *Imprimé*, and in the rectangle reserved to the stamp was the mention *Timbre au dos*, peculiar mention for TCV (Fig. 1 back).

The picture postcard illustrates the King Carol I of Romania vested in uniform, having the decorations and the royal badges. On background there is the staircase of the Royal Palace (Fig. 1).

The postcard (UPU Romania) was issued by Stengel & Co Printing House from Dresda and the code is 18101.

The correspondence is franked with the postage stamp of 5 Bani green, of the issue *Wheat Eat/1898* (Mi #113)

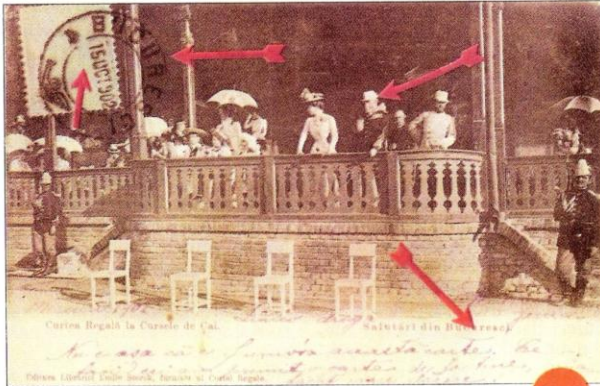
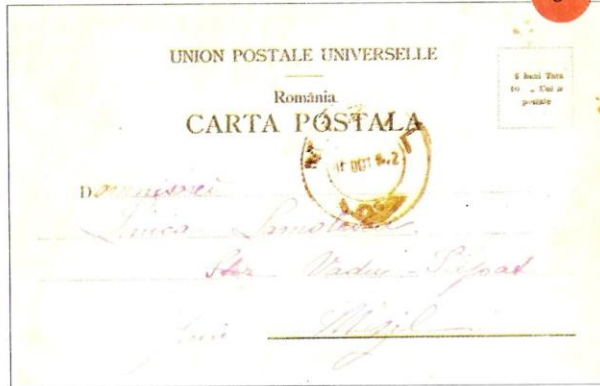

Fig. 3

representing the King's effigy with his sight from the right to the left side, as well as the position of Carol I illustrated by the postcard. The postage represents the tariff for external printings.

The stamp was cancelled (BUCUREȘTI 30 MAR 902. The date of the postmark is identical with the holograph note *17 Mars / 30 Mars 1902* recorded by the accomplisher in black ink on the obverse of the postcard. We have to mention that time the Romanian Post used the Gregorian calendar

while the population still used the Julian calendar.

• **CAROL I, SINAIA, 13 SEP (1)902.**

The residential park, Peles Castle from Sinaia, picture postcard made at the end of the 19th century or in the first year and a half of the last century from the last millennium. On the background there is the palace edifice, covered by luxuriant vegetation, showing that the image was taken probably in the summer time. In the first plan the King Carol I is standing, next to Queen

Elisabeth, sitting in a special cart with wheels made in Germany. In the immensity of the park, their Majesties were walking accompanied by other three persons, all officially dressed, and also by a superb white horse with gear. Image of older days, made like at photographer, (Fig.2), put into circulation, under UPU aegis, by Ad. Maier&D. Stren Publishing House, from Bucharest, code 610.

The postcard was written in A(gust) 31st, 902 by an anonymous NCART as the autograph says and dated on the obverse.

The correspondence is franked with 5 bani, green, applied vertically, of the issue *Wheat Eat / 1898* (Mi #113). Three postmarks prove the effective sending by

post. This one was sent from SINAIA 13 SEP 902, arrives at TITU 14 SEP 902, where it's given to the addressee, Miss Cécile Crutzescu, at Măruntiş (Fig. 2 back).

• **CAROL I, BUCURESCI 15 OCT (1)902.**

107 years passed since October 15th, 1902, so that it seems impossible to find out if Mr. Jenică was fond of horse races or if he frequented the Racecourse of Bucharest, situated that time vis-à-vis of Herastrau Park, where today could still be seen the Bucharest International Fair (TIB) with the exhibition complex.

It's sure that, according to his mention, calligraphically written, on one Wednesday of 1902 on the obverse of the picture post-

card to which we are going to pay attention, a certain gentleman wrote from Bucharest to Miss Sinica Samolescu from Vadu-Săpat, Mizil: *Wednesday 1902. Dear Sinica, It's so beautiful this picture post card, is not so? How are you? Yesterday I received a letter from you which made me a great pleasure. I kiss you, Jenică.* Parts from the orthography of the time or the person, the writing offer us relevant information: the two persons were correspondents, sending to each other postcards, which, if were like that one in our attention, it means they were genuine *maximum cards*. The *Royal Court to the horse races from Bucharest* represents the exclusive subject of the picture postcard issued by the Printing House of the Bookshop Emile Storck, supplier of the Royal House. The lodge is occupied by the royal family, even the little ones, sitting and watching the horse races, and with His Majesty, the King Carol I, accompanied by the Prince Ferdinand. The weather was hot, the sun shined over the royal lodge, because over all of them, except the King and the Prince, many sun umbrellas were opened.

The stamp of 5 bani (Mi #113), applied returned vertically in the upper left corner of the picture postcard, was the correct franking for the internal mail dispatch (departure BUCURESCI 15 OCT 902; arrival MIZIL 16 OCT 902 - Fig 3 back).

Speaking about this exceptional maximum card, I have to speak about the event due to which I got this item. It was in the summer time, one Sunday afternoon, 1985, I think, a day when all the passionate philatelists from Bucharest and from the entire country gathered together to *Melnic*, so that to the *11 June* Summer Garden, from the street having the same name, where *Nicolae Bălcescu* philatelic club was the host. About that time the family Mitruța and Dan Ionescu sold at lower and accessible

Fig. 4

prices for anyone a huge quantity of covers, postal stationeries, picture postcards, war mails, letters of quarantine, autographs and many others - maybe of an heritage. At my arrival in the Garden a queue of 30-40 persons was already formed, in front of Jonescu's family stand. Before taking my place at the line I took a look to the merchandise from that table. And by a look I saw the mentioned item. I took my place at the end of the queue and, for about one hour, while all the people before me advanced, my heart was hardly beating seeing that the picture postcard passed from hand to hand to those who were before me at the queue - maybe half of them maximaphilists- and was returned back in the stack, without capturing their interest. Only when I arrived at the stand I realized that the unthinkable was done and it was meant to be like that: I got, at the price of a quarter of a bread, price asked by the sellers with a smile on their face and with the joy to bring happiness in the eyes of an enthusiast philatelist, the maximum card that I considered at that time - and my opinion was shared, I believe it was not by complaisance, by the renown Dr. Valeriu Neaga - who was, if I correctly remember, the leader of the world maximaphily

- the first recorded maximum card. It was the time of *popular* philately in Romania, when the philately was accessible to all (hundreds of thousands, maybe millions of fond people) and nobody even imagine the forthcoming *elitist* disaster, when at the *evening appeal* say yes only one thousand, maybe less. Infinitely more priceless than money, I had paid the price of my hobby with that of a heart's sacrifice. And still no then, but after some 4 years that I will suffer my first heart attack...

• CAROL I, BUZEU 27 JUN (1)905.

On the 27th of June 1905, starting from Buzau city (Romania), a superb polychromatic postcard, embossed, with a philatelic subject was travelling through *the wings* of the post (Fig. 4). The sender, Mimi Gabrielle, resident of 9, Victoria Street, in the same city, was sending with this occasion, distinguished greetings to her French correspondent, Miss Laurence Juraiu, located in Rougemont, Doubs. The message

(to be continued)

arrived at the destination on the 1st of July the same year. Both dates, as well as the postal way travelled, are confirmed by three postmarks: *on one side*, by two postmarks belonging to the departure post office (BUZEU 27 JUN 905), with which the postage applied on the front of the postcard is cancelled, as on the reverse, *on the other side*, the reverse of the postcard also bears the postmark of the destination's post office (ROUGEMONT DOUBS 1 JUL 05). The illustration of the postcard represents, along with the coat of arms of the Romanian Kingdom, a number of 10 postage stamps of the issue *Wheat Eat 1900/1903* (Mi #129, 131-144) - Fig. 4.

The franking applied on is 5 Bani green stamp, the postal tax covering the circulation of *printings* from Romania abroad. Also to be mentioned is the printed note on the obverse of the postcard (Carte Philatelie déposé. D.R.G.M. 222744), which underlines the philatelic character of the print.

Leon IANCOVICI, born on January 16th, 1949, in Craiova, licentiate of Faculty of Law - University of Bucharest (1972), Juridical Section, specialist in international commercial laws, international maritime and fluvial laws, the author in Romania of the laws of the commercial insurance.
Philatelic studies: recognized documentary philatelic activity (1961), studies and research in maximaphily. Contact : 0745 209 209.

► pe scurt ► pe scurt ► pe scurt ► pe scurt ► pe scurt

Poșta DDSG - vaporul MEDEA. Scrisoare francată cu trei mărci din valoarea de 10 B albastru din emisiunea *București 1 1876/1879*, expediată de la Turnu Măgurele la Orșova la data de 27 August 1878 cu vaporul MEDEA (colecția Paul Hirsch, *Academia Europeană de Filatelie*, expoziția filatelică de la *Royal Philatelic Society*, Londra, 19 martie 2009). Înainte de a fi cumpărată de actualul proprietar cu 2,000 € de la o licitație, piesa a trecut prin colecțiile a trei filателиști din România aflați încă în viață.

Dinastii europene (I)

Av. Leon IANCOVICI
Medalia de Aur
pentru Maximafilie
1. Pretext

Astfel cum precizam în lucrările mele anterioare (susținere bazată atât pe surse bibliografice¹, cât și pe cercetarea, în țară și în străinătate, de către subsemnatul, de-a lungul a patru decenii, a sute de mii de piese de cartofilie), originile practicii maximafiliei se situează, timid, la finele secolului al XIX-lea, dar cu mai multă acuitate la începutul celui de-al XX-lea secol².

În rândul celor câtorva veritabile ilustrate maxime din perioada sus-amintită - în general

fiind, în mod evident, accidente poștale, dar nu numai³ - se înscriu cărțile maxime având ca subiect personalitățile epocii la nivelul șefilor de stat. Coincidența dintre imaginea cărții poștale ilustrate și a timbrului, care apare în cazul câtorva TCV-uri din epocă recunoscute drept cărți maxime precursori ale maximafiliei moderne, a fost favorizată de faptul că majoritatea administrațiilor poștale emiteau timbre cu portretul suveranului din teritoriul respectiv⁴, utilizate în mod evident pentru francarea corespondenței.

Materiale aflate în colecția

personală - *Precursori ai maximafiliei moderne, 1894-1930*, distinsă cu singura medalie de aur atribuită în clasa de maximafilie la Expoziția Filatelică Mondială EFIRO 2008 și înscrindându-se în rândul celor trei expozate din lume care au primit până în prezent, în întreaga istorie a expozițiilor mondiale, această prestigioasă distincție și recunoaștere - îmi permit un studiu succint asupra unor dinastii europene oglindite în istoria maximafiliei.

2. Dinastia Regelui CAROL I al României

Starea conflictuală din Europa anului 1866, cu referire specială la Germania și Austria, impunea maximă prudență pen-

tru cetățenii celor două țări atunci când traversau teritoriul țării adverse, recurgându-se chiar la deghizări și pașapoarte false. Aceasta a fost și situația unui tânăr neamț, în vârstă atunci de 27 ani, îmbarcat în trenul din Düsseldorf, continuându-și călătoria cu vaporul din Baziș, pentru a pune piciorul pentru prima dată pe teritoriul românesc, la 8 mai 1866, la Turnu Severin. De aici a abandonat starea de *incognito* și, sub identitatea-i reală - *prințul Karl Eitel Friedrich Zephyrinus Ludwig von Hohenzollern-Sigmaringen*, a primit aclamațiile mulțimii la 10 mai 1866, odată cu intrarea în

București, capitala țării. Este înscăunat Domnitor (1866), apoi Rege al României (1881), titlu pe care îl deține neîntrerupt timp de 48 ani, până în clipa morții (10 octombrie 1914, orele 5 și 30 de minute dimineața, la Sinaia), în vârstă de 75 ani. *Modern, deschizător de drumuri, creator de instituții, vizionar și om de curaj (...)* El nu a fost român: el a devenit și a rămas un mare român.⁵

Administrația poștală a emis primele timbre care îl înfățișează pe Carol I la data de 27 iulie/8 august 1866, anume emisiunea *CAROL cu favoriți* (Mi #14-16), urmate, în timpul vieții sale, de alte 27 emisiuni.⁶

3. Regele CAROL I în istoria maximafiliei

3.1. Inventar

Studiul întreprins asupra expozatelor de maximafilie prezentate la Expoziția Filatelică Mondială EFIRO 2008 a relevat existența câtorva cărți poștale maxime cu subiectul Regele Carol I al României în expozatele colecționarilor av. Leon Iancovici din România (*Predecessors of the modern maximaphily, 1894-1930*, distins cu medalia de Aur) și George Constantourakis din Canada (*History of Maximaphily*, distins cu medalia de Vermeil Mare).

Astfel, în colecția av. Leon Iancovici a fost prezentată cea mai veche carte maximă cunoscută din România, realizată de Lelia Constantinescu la 27 februarie 1900 în localitatea Turnu Severin. Subiectul acesteia este Regele Carol I.⁷

În aceeași colecție se găsesc și alte veritabile cărți maxime la subiect, dintre care amintim: Carol I la Cernavodă (21.5.1901)⁸, Carol I la București (30.3.1902)⁹, Carol I la cursele de cai (15.10.1902)¹⁰, Carol I la Sinaia (13.9.1902)¹¹, Carol I la Buzău (27.6.1905)¹², precum și altele două, privitoare la prezența regelui Carol I în războiul româno-bulgar (1913), de care ne vom ocupa în ▶▶▶

subcapitolul următor.¹³

Colecția George Constantourakis conține, de asemenea, două piese vechi în care este redată imaginea regelui Carol I, ambele realizate la București, prima la 20 septembrie 1900, iar a doua la 27 martie 1904. Colecționarul canadian, lipsit probabil de informația necesară, le consideră *oldest know T.C.V. card of Romania (1900)* și, respectiv *2nd oldest know T.C.V. card of Romania (1904)*.

Literatura de specialitate, în măsura în care am reușit să o consultăm, ne oferă, la rândul său, informații privitoare la existența în diferite colecții și a altor piese cu același subiect, spre exemplu: colecția col. dr. Ioan Daniliuc din România (7.1.1901), colecția Georges Naudet din Franța (10.09.1900 și 25.05.1909), colecția ing. Andrei Potcoavă din România (31.07.1909)¹⁴.

Suntem convinși că astfel de piese, veritabile cărți maxime, mai pot exista în lume (așteptăm, totuși să ne fie semnalate de către deținătorii realizărilor personale ale românului Grigore Scărlătescu, înaintași al maximafiliei mondiale!), iar inventarierea lor va conduce indiscutabil la evidențierea rolului pe care colecționarii din România l-au avut în apariția maximafiliei, catalogată pe nedrept (iată dovezi care susțin teza noastră!) ca fiind *fiica cea tânără a filateliei*¹⁵.

3.2. Războiul româno-bulgar

Anul 1913 marchează, printre alte evenimente belicoase, războiul româno-bulgar.

La data de 3 iulie 1913, trupele române intră în Bulgaria, prin traversarea Dunării. Evenimentul a fost subliniat din punct de vedere cartofil, spre exemplu, prin emiterarea, în România, a unui set de cărți poștale ilustrate, înfățișând instantanee surprinse pe malul românesc al fluviului. Sunt prezenți combatanții români în haină militară, infanteriști înarmați și motorizați cu biciclete, marinari îmbarcați pe bărcile cu patru vâsle

▶▶▶

Fig. 1
back

▶▶▶

▶▶▶

▶▶▶

▶▶▶

▶▶▶

▶▶▶

▶▶▶

▶▶▶

▶▶▶

▶▶▶

Imaginea regelui Carol I se află în prim-planul clișeului, încadrat de alți ofițeri și primind onorul din partea trupelor românești. Și de această dată, expeditorul Mircea Olarian semnează autograf pe fața ilustrată a vederii (Fig. 2). Pe fața dedicată corespondenței (Fig. 2 back) mențiunea tipărită CARTA POSTALA a fost înlocuită de expeditor cu indicația olografă *Imprimat*. Totodată, în spațiul rezervat timbrului, expeditorul a notat *timbrul în față*, precizare întâlnită la majoritatea TCV-urilor. Cât privește adresa destinatarului, aceasta este indi-

Note și bibliografie selectivă/Notes and selective bibliography

¹ vezi, spre exemplu/see, for example, av. Antoaneta Scărlătescu, *Precursori ai maximafiliei. In memoriam: Grigore Scărlătescu*, Ed. ECA 2008; dr. Ioan Daniliuc, *Maximafilia în România, Monografie*, Ed. AXA, Botoșani, 2008; dr. Ioan Daniliuc, *Ghid de maximafilie*, Ed. AXA, Botoșani, 2003; dr. Petru Pitea, *Compendiu de maximafilie*, Ed. RISOPRINT, Cluj-Napoca, 2002.

² un studiu aprofundat va fi publicat într-unul din numerele viitoare ale revistei, precum și în cartea în curs de elaborare de către subsemnatul, intitulată *Precursori ai maximafiliei moderne, 1893-1920*.

A next serious study will be published in one of the next issues of philatelica.ro, and also in the book I am going to issue, entitled *Predecessors of the modern maximaphily, 1893-1920*.

³ studiile întreprinse îmi permit concluzia, pe care o voi dezvolta și dovedi în lucrarea

cată corect (Monsieur A. Lemonon, Sologny, Saone-et-Loire, France), iar în plus față de piesa precedentă este notată și adresa expeditorului (Mircea Olarian, 85 Calea Târgului 85, Craiova, România).

Marca poștală folosită are valoarea de 5 BANI verde-gălbui, pe hârtie gălbuie, din emisiunea

Leon IANCOVICI, născut la 16 ianuarie 1949 în Craiova, licențiat al Facultății de Drept Universitatea București (1972), secția științe juridice, specializat în drept comercial internațional, drept maritim și fluvial internațional, creator în România al dreptului asigurărilor comerciale. Preocupări filatelice: activitate filatelică recunoscută documentar (1961), studii și cercetări în maximafilie. Contact: 0745 209 209.

TIPOGRAFIATE 1909/14 (Mi #222), ca și precedenta înfățișându-l pe regele Carol I. Obliterarea de plecare s-a efectuat cu două ștampile CRAIOVA POSTA 6 OCT 913. La sosire s-a aplicat ștampila SOLOGNY SAONE-ET-LOIRE 20 10 13.

(va continua)

⁷ philatelica.ro, anul I, nr. 1, aprilie 2009, coperta 1 și pp. 2-7

⁸ op. cit., anul I, nr. 2, iunie 2009, pp. 44-45 și coperta 3

⁹ op. cit., anul I, nr. 3, august 2009, pp. 39

¹⁰ idem, p.42

¹¹ idem, p.40

¹² idem, p. 43

¹³ vezi cap. 3.2/see chapter 3.2

¹⁴ Andrei Potcoavă, *Valențele comunicării prin timbru (II), Războiul pentru independență (1877-1878)*, Ed. SITECH, Craiova, 2007, coperta 1

¹⁵ în schimb, dr. Ioan Daniliuc (doctor în medicină și docent în maximafilie) are dreptate, în monografia *Maximafilia în România*, să denumască maximafilie ca fiind *fiica (...)* cea frumoasă a filateliei.

But Mr. Ioan Daniliuc (MD and Dr. in Maximaphily) is right, in his monograph *Maximaphily in Romania*, to name the maximaphily as the beautiful daughter of the philately.

ie în perioada de referință existau și realizări personale, precum și schimburi de TCV-uri cu subiect dat, pe principiile cărților poștale maxime de astăzi.

The studies I made send me to the conclusion, that I will develop and prove in the book mentioned above, according to which in the respective period were personal realizations and exchange of TCVs on specific theme, following the principles of the maximum cards of nowadays.

⁴ vezi, spre exemplu/see, for example, *Catalogue de Timbres Poste, Yvert&Tellier, Champion, Amiens, Paris, 1931*

⁵ Cf. Radu de România, *Regele Carol I al României, 1839-1914*, în revista *Memoria*, Ed. Fundația Culturală Memoria sub egida Uniunii Scriitorilor din România, 2004

⁶ spre exemplu/for example, Mi #17-144, 154-160, 177-196, 206, 208-225, 231

Fiind necompetițională, expoziția a avut avantajul că au fost admirate piese ce nu sunt dealtfel arătate.

(Michel Letailleur, AEP)

European dynasties (I)

Barrister Leon IANCOVICI
Gold medal at Maximaphily

1. For a shift

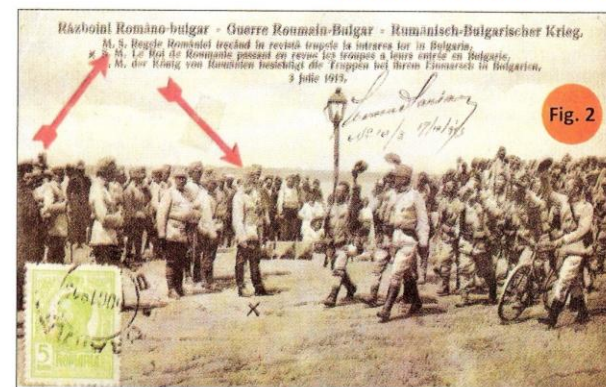
As I specified in my previous papers - based on bibliographic sources¹ and also on my research work along four decades, in the country and abroad, on thousands of items - the origins of the maximaphily are situated with diffidence at the end of the 19th century, but with more acuteness at the beginning of the 20th century².

Among those genuine maximum cards from the mentioned period - generally and obviously postal accidents³, but not only - there are maximum cards whose subject were the personalities of the time, so that chiefs of state. The coincidence between the image of the picture postcards and the stamp, which appears in some TCV from that time and which are considered precursors of the maximum cards of the modern maximaphily, was privileged because the majority of the postal administrations issued stamps with the portrait of the sovereign of the respective territory⁴, used of course for franking the mail.

The items from my own collection - *Precursors of the modern maximaphily 1894-1930*, awarded with the only Gold medal for the Maximaphily at *EFIRO 2008* - World Philatelic Exhibition and which is among the three exhibits of the world receiving until nowadays this prestigious prize and recognition - give me the opportunity to realize a study on some European dynasties shown in the maximaphily history.

2. The dynasty of the King Carol I of Romania

The conflict estate in the Europe of the 1866's, with special references to Germany and Austria, imposed maximum prudence for the people of both countries when they were in

transit on the enemy territory, even having to use disguises and faked passports. This was the situation of a 27 years old German, embarked on the train from Düsseldorf, who was going by ship from Bazaș and arrived on the Romanian territory for the first time on May 8th, 1866 at Turnu Severin. From that point he left the incognito estate and under his real identity: *Prince Karl Eitel Friedrich Szeptyrinus Ludwig von Hohenzollern - Sigmaringen*, he received the acclamations of the crowd when he entered in Bucharest, the capital of the country. He is enthroned as Prince (1866) and then as King of Romania (1881), title owned continuously for 48 years until his death (October 10th 1914, 5.30 a.m., at Sinaia), aged of 75 years. *Modern person, he opened ways, created institutions, and was a seer and a brave man (...)* He was not Romanian; he became and remained a great Romanian.⁵

The postal administration issued the first stamps representing Carol I on July 27th/August 8th 1866, the issue *CAROL with whiskers* (Mi #14-16), followed during his life by other 27 issues.⁶

3. King Carol I in the history of maximaphily

3.1. Inventory

The study made on the exhibits of maximaphily displayed at

World Philatelic Exhibition *EFIRO 2008* revealed the existence of some maximum cards with the theme King Carol I of Romania in the exhibits of the Barrister Leon Iancovici - Romania (*Predecessors of the modern maximaphily, 1894-1930*, awarded with Gold medal) and George Constantourakis from Canada (*History of Maximaphily*, awarded with Large Vermeil medal).

So, in the exhibit of the Barrister Leon Iancovici the oldest known maximum card in Romania was displayed, this being produced by Lelia Constantinescu on February 27th 1900 in Turnu Severin. Its subject is the King Carol I.⁷

In the same collection there are also other genuine maximum cards on the subject, among them being: Carol I in Cernavodă (21.5.1901)⁸, Carol I in Bucharest (30.3.1902)⁹, Carol I at horse races (15.10.1902)¹⁰, Carol I in Sinaia (13.9.1902)¹¹, Carol I in Buzău (27.6.1905)¹² and other two, referring to the presence of the King Carol I in the Romanian - Bulgarian war (1913), which will be the subject of the following chapter¹³.

The exhibit of George Constantourakis includes also two old items showing the image of the King Carol I, both produced in Bucharest, the first one on September 20th 1900 and the second one on March 27th 1904. ▶▶▶

▶ pe scurt ▶ pe scurt ▶ pe scurt ▶ pe scurt ▶ pe scurt ▶ pe scurt ▶

Centenarul primei traversări a Canalului Măneci de către Louis Blériot. O expoziție filatelică specializată necompetițională a fost organizată în perioada 24-26

The Canadian collector, without having probably the necessary information, considers them as the *oldest known T.C.V. card of Romania (1900)* and respectively, the *2nd oldest known T.C.V. card of Romania (1904)*.

The specific literature, as much as we could study it, offers us, at its turn, information regarding the existence of other items on the same subject in different collections, e.g.: the exhibit of Mr. Col. Ioan Daniliuc, MD from Romania, (7.1.1901), the collection Georges Naudet de France (10.09.1900 and 25.05.1909), the collection Eng. Andrei Potcoavă from Romania (31.07.1909)¹⁴.

We are convinced that such items, genuine maximum cards, could exist in the world (we are waiting for them to be pointed out by the owners of the personal productions of the Romanian Grigore Scărlătescu - the forerunner in the world maximaphily!) and their summation in a catalogue will lead to the highlighting the role of the collectors from Romania in the birth of the maximaphily, unfairly considered - and there is proofs for our thesis! - the youngest daughter of the philately¹⁵.

3.2. The Romanian-Bulgarian war

The year 1913 marks besides other bellicose events, the Romanian-Bulgarian war.

On the 3rd of July 1913 the Romanian troops entered Bulgaria, crossing the Danube River. The events were underlined from the point of view of the picture postcard, e.g. by the editing in Romania of a set of picture postcards illustrating the moments surprised on the Romanian border of the river. There are Romanian campaigners in military coats, armed infantrymen and *motorized* by bicycles, sailors embarked on boats with four oars matriculated with the numbers 82, 22, 79, 12 and others, assisted from the borders by relatives and local people. The King

of Romania, Carol I himself, was present, inspecting the troops at their entrance into Bulgaria.

It seems that in this period of time, Mr. Mircea Olarian from Craiova, Romania and Mr. A. Lemonon from Sologny, France set the bases of their correspondence by TCVs. This hypothesis is sustained by the fact that at their first mail, dated September 30th, 1913, the sender M. Olarian mistook for domicile locality of the Frenchman (Sologny, Saone-et-Loire) with Pologny, Jura, the error being rectified by the future dispatch, of October 6th, 1913, when the address was correctly mentioned. (Fig. 2 back).

The holographic mentions of the post officer and also the postmarks applied by the post offices (POLIGNY JURA 4 - 10 13, 16 hours; SEYSSEL Hte SAVOIE 5 - 10 13, 8.30 hours; SOLOGNY 7 10 13) confirm our hypothesis and denote also the solicitude of the post office for the performed service.

• CAROL I, CRAIOVA POSTA 30 SEP (1)913.

So, Mircea Olarian uses a first picture black and white postcard, having as subject the crossing of the Danube River by the Romanian troops to Silistra, operation underwent on July 3rd, 1913. The picture postcard (Fig. 1) reveals the deployment of troops and their marching before the King. The sender applied, under the

the Romanian troops. This time too, the sender Mircea Olarian put his holograph signature on the picture face of the card (Fig. 2). On the face designed for the correspondence (Fig. 2 back) the printed mention *CARTA POSTALA (postcard)* was replaced by the sender with the holograph indication *Imprimat (Printed)*. Also in the space reserved for the stamp, the sender wrote „stamp on the obverse”, mention seen on the most of TCVs. Regarding the recipient's address, this is correctly indicated (Mon-

sieur A. Lemonon, Sologny, Saone-et-Loire, France) and moreover, comparing with the previous item, we find the sender's address (Mircea Olarian, 85 Calea Târgului 85, Craiova, România).

The used stamp is of 5 BANI, yellowish-green, on yellowish paper, of the issue *TIPOGRAFIA 1909/14 (Mi #222)* and, as the previous one, it depicts the King Carol I. The departure cancellation was made by two postmarks *CRAIOVA POSTA 6 OCT 913*. At the arrival was applied

the postmark *SOLOGNY SAONE-ET-LOIRE 20 10 13*.

(to be continued)

Leon IANCOVICI, born on January 16th, 1949, in Craiova, licentiate of Faculty of Law - University of Bucharest (1972), Juridical Section, specialist in international commercial laws, international maritime and fluvial laws, the author in Romania of the laws of the commercial insurance.
Philatelic studies: recognized documentary philatelic activity (1961), studies and research in maximaphily. Contact : 0745 209 209.

Dinastii europene (II): Dinastia Hohenzollern-Sigmaringen

Av. Leon IANCOVICI,
Medalia de Aur pentru
Maximafilie FIP - EFIRO 2008

● CAROL I, JASSY 23 OCT 1903

În numărul precedent al revistei noastre, în care am continuat prezentarea rezultatelor studiului întreprins cu privire la subiectul *regele Carol I al României în istoria debutului maximafiliei mondiale*¹⁶, ne exprimăm speranța că astfel de piese vor mai exista probabil în lume, relansând invitația de a ne fi cel puțin semnalate¹⁷, cu predilecție cele realizate de înaintașul maximafiliei mondiale, românul Grigore Scărlătescu.

Între timp, o altă piesă de referință pentru tematica *Dinastii europene* am identificat-o recent, cu ocazia Târgului Internațional Filatelic din Brașov, România (noiembrie 2009), preluată în *Colecția av. Leon Iancovici*. Piesa - veritabilă carte maximă realizată în perioada timpurie a secolului al XX-lea - constituie, pe de o parte, prin multiplele valențe, o dovadă elocventă a maturității la care ajunseseră realizatorii de TCV-uri în România, iar pe de altă parte, un argument care nu ar putea fi neglijat în devansarea momentului *nașterii* cărților maxime, ca și a demonstrării caracterului nu tocmai întâmplător al acestui proces, pretabil a fi invocat în tot mai multe din cazurile care se distanțează, iată, de teoria *hazardului*.

Ilustrația cărții poștale (Fig. 3) reprezintă la un loc trei personaje aparținând dinastiei de Hohenzollern-Sigmaringen: regele Carol I (în stânga), alături de prințul Ferdinand (în centru) și Carol (în dreapta), care i-au succedat la tronul României. Legenda, titrată în limba română și tipărită cu litere de culoare roșie sub clișeu, îi identifică. Textul este repetat, de astădată în limba franceză, înscris cu cerneală de expeditor. Ținuta vestimentară a alteltelor este oficială, clișeul i-a surprins aflându-se în picioare, flancat de prințul Ferdinand, primește raportul micului prinț Carol.

pagina 18 ✓

Ținuta militară impecabilă a celor trei personaje ne amintește de faptul că fiecare a îmbrățișat, încă de timpuriu, cariera armelor.

Copil fiind, prințul Karl von Hohenzollern-Sigmaringen, cel care mai târziu avea să fie regele Carol I al României, a devenit elev al Școlii de cadeti din Münster de îndată ce a terminat școala elementară, pentru ca mai apoi, la vârsta de 18 ani, în 1857, să fie deja absolvent și al Școlii de Artilerie din Berlin¹⁸. Chiar dacă statura, deloc înaltă, nu îl avantaja în cariera militară, amintirile contemporanilor săi ni-l prezintă drept *soldatul perfect, sănătos, disciplinat*.

În calitate de ofițer de artilerie în armata prusacă¹⁹ până în anul 1866, prințul Karl s-a remarcat în bătăliile vremii: este prezent în luptele din Schleswig, la asaltul citadelei Fredericia și al Debbøl, etc. După ce în anul 1866 a acceptat coroana României, Carol I s-a situat ca lider efectiv al armatei române, prezent personal pe câmpul de luptă în calitate de comandant suprem al armatelor române pe teritoriul Bulgariei, în timpul Războiului ruso-turc (1877-1878). Însuși Marele duce Nicolae, comandantul tuturor armelor reunite românești și rusești, i-a încredințat comanda trupelor aliate de la Plevna²⁰, pe care a reușit să o cucerească.

De victoria de la Plevna este legată și legenda Coroanei de Oțel a regiilor României, fabricată dintr-o țevă de tun turcesc, capturată în acea bătălie de armata română învingătoare sub comanda lui Carol I^{21, 22}.

Fig. 3

pe traiectoria celei mai lungi domnii (48 de ani) din istoria statelor românești, punând bazele unei dinastii.

Încununat cu cele mai înalte onoruri militare, elevul de altădată al Școlii de cadeti din Münster a urcat în ierarhia militară²⁶, deținând gradele onorifice de feldmareșal german și mareșal al Imperiului țarist²⁷.

În stânga regelui Carol îl identificăm în cartea poștală ilustrată pe Principele Ferdinand (1865-1927), în personalitatea căruia se întruneau cele mai contradictorii trăsături: rigid, distant și disprețuitor, cu un renume antipatic de ofițer prusac creat de liberalii vremii, pe de o parte; admirabilul, pe care copleșitoarea lui bunătate îl făcea timid și modest ca un licean de altă dată într-un salon, potrivit opiniei memorialistului Mihail Manoilescu, pe de altă parte²⁸.

Provenit dintr-o familie ilustră a unei mari puteri, nepot după frate²⁹ al regelui Carol I (lipsit de moștenitori direcți la tronul României, regele l-a adoptat ca fiu pe principele Ferdinand era un om timid, căruia nu îi plăceau manifestările solemne și cu oroare față de festivitățile care impuneau un protocol rigid și fastuos³⁰. În momentele de mare tensiune îl podideau lacrimile și nu mai era în stare să poarte o discuție coerentă³¹. *Atunci când a depus jurământul (notează istoricul Ioan Scurtu, citând mărturiile Reginei Maria și ale Marthei Bibescu), după prima frază la adresa unchiului dispărut (Carol I, n.n.) a început să plângă în hohote și n-a mai putut continua (...). Între timp, Ferdinand și-a revenit și și-a putut duce până la capăt discursul*³².

La vârsta de 49 ani, în 1914, prințul cu figura de nobil german și cu aer de *dandy* preia tronul României la moartea lui Carol I și devine, după unii istorici, *cel mai strălucit rege al României, în ciuda faptului că era o persoană timidă și introvertită*³³.

Istoria consemnează că, sub cărmuirea de doar 13 ani (1914-1927) a lui Ferdinand I, s-ar fi înregistrat cea mai înfloritoare perioadă a statului românesc mo-

dern. Supranumit *Întregitorul de țară*, Ferdinand a devenit, după Marea Unire din 1918, *primul rege al tuturor românilor*. Mai mult, dacă la urcarea sa pe tron (1914), România număra 7,7 milioane de locuitori și 137.000 km², țara avea 295.049 km² în 1927, la decesul regelui, datorat unui cancer de colon, precum și 17,1 milioane de locuitori³⁴.

Cu siguranță că merită interes și informația³⁵ potrivit căreia, în anii 1920 a avut loc și o imigrație în România: *aproximativ 20.000 de români, care emigraseră în SUA înainte de Primul Război Mondial, au revenit în Transilvania și Bucovina*.

Dar regele este supranumit în istoria românilor și *Ferdinand cel Loial*³⁶, după ce, prezidând Consiliul de Coroană al României, a luat hotărârea - la 14 august 1916 - ca țara sa adoptivă, România, să intre în război de partea Antantei împotriva Germaniei, țara sa natală³⁷ care conducea Puterile Centrale în conflagrația mondială, gest care a fost reprobabil de familia sa din Germania, soldat cu renegarea de către aceasta.

Titlul de *mareșal al României* i-a încununat cariera militară.

În sfârșit, cel de-al treilea personaj înfățișat de cartea poștală ilustrată este *Prințul Carol, cel dintâi fiu al dinastiei născut român, vorbind întâi românește și botezat ortodox*³⁸, regele Carol al II-lea de mai târziu. În raport cu datarea ștampilei poștale de plecare cu care a fost omliterată trimiterea la 23 octombrie 1903 - dată stabilită

pe baza unui studiu complex și comparativ al acestui tip de ștampile poștale⁴⁰, micul prinț, sau *Cărluț* pe numele de alint atribuit de familie, împlinise de curând (n. 3 octombrie 1893 la Sinaia, România, m. 1953, Portugalia) vârsta de zece ani. Potrivit memorialistului Mihail Manoilescu, în copilărie, *chipul lui de elev în școala militară de la Iași era infinit mai popular decât acela al regelui Carol I*. Iar președintele Ligii Culturale, Petre Grădișteanu, citat de același memorialist, își exprima năzuința, în aula Universității din Iași, conform căreia *Carol al II-lea trebuia să fie, în gândul tuturor, cel dintâi împărat al tuturor românilor, împărat al Daciei*.

Dacă tatăl său, regele Ferdinand I, era supranumit și *regele dandy*, Carol al II-lea a ajuns, în zburcătura-i viață la care ne vom referi într-un număr viitor, *regele playboy*³⁹...

Cartea poștală ilustrată, tipărită la Dresda, de ale cărei personaje ne-am ocupat mai sus, a fost expediată de *Delladecium* din Iași și era adresată domnișoarei D. De Suyrot din Nantes, Place Louis XVI no. 15, Loire Inferieure, France.

Francatura aplicată pe fața ilustrată a cărții poștale, în colțul din dreapta sus, este constituită din valoarea de 10 bani, culoarea rozanilină, din emisiunea SPIC DE GRĂU/1901 (Mi #134).

Omliterarea a fost realizată la 23 octombrie 1903 cu ștampila tip DAGUIN aplicată la Iași pe ambele fețe ale cărții ▶▶▶

pagina 19 ✓

poștă (vezi Fig. 3 back). Ștampila a fost aplicată cu mașina DAGUIN⁴⁰ și reprezintă epoca târzie de utilizare a acestui tip.

Toate cele trei concordanțe ale unei ilustrate maxime sunt întrunite. Primele două (de imagine și de timp) sunt evidente: atât ilustrația cât și marca poștală îl înfățișează pe întemeietorul dinastiei din România, Carol I, iar marca poștală folosită se afla în perioada de utilizare (de la 1901 până la 1903). Când privește concordanța de loc, și aceasta este cât se poate de potrivită. Pe de o parte, cele trei personaje sunt componente ale dinastiei care a domnit - la data realizării ilustratei maxime - pe teritoriul României, din care face parte și localitatea Iași. Pe de altă

parte, la data de 22 octombrie 1897 a avut loc, în prezența regelui Carol I și a reginei Elisabeta, inaugurarea clădirii Universității din Iași, instituție fondată la 26 octombrie 1860, clădirea actuală fiind construită între anii 1893 și 1897 după planurile arhitectului Louis Blanc. Suplimentar, precum și pentru picaneria coincidențelor, în al treilea rând, la data realizării maximei prințul Carol era elev la școala militară din Iași. Și în sfârșit, în al patrulea rând, Iașul a găzduit, din decembrie 1916, conducerea administrativă a țării, refugiată temporar de la București din cauza ofensivei militare a armatelor din Bulgaria și Transilvania. Prezența regelui Ferdinand, a guvernului și parlamentului României a trans-

format Iașul în capitala de facto a României. În biroul regelui Ferdinand I - actualul birou al primarului⁴¹ - au fost luate cele mai importante decizii ale timpului și a fost concepută Marea Unire de la 1 decembrie 1918.

(va urma)

Leon IANCOVICI, născut la 16 ianuarie 1949 în Craiova, licențiat al Facultății de Drept Universitatea București (1972), secția științe juridice, specializat în drept comercial internațional, drept maritim și fluvial internațional, creator în România al dreptului asigurărilor comerciale. Preocupări filatelice: activitate filatelică recunoscută documentar (1961), studii și cercetări în maximafilieii. Contact: iancovicleon@yahoo.com

European dynasties (II): Hohenzollern-Sigmaringen dynasty

Barrister Leon IANCOVICI, Gold medal at Maximaphily FIP - EFIRO 2008

● CAROL I, JASSY 23 OCT 1903

In the previous number of our magazine where we continued to present the results of the study having as subject *King Carol I of Romania in the history of the beginning of the world maximaphily*¹⁶ we expressed the hope that such items would probably exist in the world, inviting again to point out¹⁷ especially those made by the Romanian Grigore Scărlătescu, the forerunner of the world maximaphily.

In the meantime, another item of reference for the theme *European dynasties* which I've recently identified, on the occasion of the International Philatelic Fair from Brașov, Romania (November 2009), entered in the *collection of Barrister Leon Iancovici*. The item - a genuine maximum card realized in the early period of the 20th century - is, on one hand, an eloquent proof of the maturity gained by the TCV implementers in Romania and, on the other hand, it is an argument which could not be overlooked for the moment *before the apparition* of the maximum cards and for demonstrating the character, which is not stochastic of this process, suitable to be invoked, in more and more cases, which are far away from the theory of *hazard*.

The illustration of the postcard (Fig. 3) represents three personages, all together, belonging to the Hohenzollern-Sigmaringen dynasty: the King Carol I (on the left side), next to the princes Ferdinand (in the middle) and Carol (on the right side), who succeeded to the throne of Romania. The legend written in Romanian and printed with red letters identify them. The text is repeated, this time in French, written in ink by the sender. The vestment of their royal highnesses was the official one, the photo shows them standing, just in the moment when the king, flanked by the Prince Fer-

dinand, receives the salute from the little prince Carol.

The impeccable vestment of all three personages reminds us that each of them embraced from early days the army career.

As a child, the Prince Karl von Hohenzollern-Sigmaringen, who later will be the king Carol I of Romania, entered the Cadets School in Münster as soon as he finished the elementary school, and afterwards, at 18 years old, in 1857, he graduated from the Artillery School of Berlin¹⁸. Even if his stature, rather a short one, was not an advantage in the military career, the memories of his contemporary people reported to be *the perfect soldier, healthy, disciplined*. As artillery officer in the Prussian army¹⁹, up to 1866, the prince Karl came to the fore in the battles of that time; he took part in the Schleswig battles, at the assault of the Fredericia citadel and Debbøl, etc. After accepting in 1866 the crown of Romania, Carol I became effectively the chief of the Romanian army, being on the battlefield himself, as supreme commander - in - chief of the Romanian armies on the Bulgarian territories during the Russo-Turkish war (1877-1878). The Grand Duke Nikolai, the commandant of the Romanian and Turkish joint armies, entrusted him to command the allied troops at Plevna²⁰, which he succeeded to conquer.

The victory of Plevna is related to the legend of the Steel Crown of the Romanian kings, which is made from a Turkish canon captured in that struggle by the victorious Romanian army under the command of Carol I^{21,22}.

The writers of his biography describe King Carol I as a cold person²³. This characterization is in perfect accordance with the anecdote issued around an event happened in May 1877, during the Independence War. The Romanian army commanded by the king himself, who set up on a limber of can-

non, at Calafat, on the Romanian bank of the Danube River decisively assaulted the Turkish re-doubts from the Bulgarian bank of the river. The story says that at the moment when *one of the Turkish artillery projectiles fell close to the king, a soldier jumped to take out the wick in order to avoid the explosion, but, arriving too late, the inevitable happened and the soldier was mangled by splinter. Then Carol I would exclaim „This is the music I like!”*²⁴.

He was 27 when a young officer from Hohenzollern family, the Prince Carol²⁵ inscribed himself on the trajectory of the longest reign (48 years) from the history of the Romanian states, founding the dynasty.

Being decorated with the highest military honors, the student of the old times of the Cadets School of Münster got up in the military hierarchy²⁶, bearing honorary military degrees of German Field Marshal and Marshal of the Tsarist Empire²⁷.

On the left side of King Carol we identify in the picture postcard Prince Ferdinand (1865-1927), his personality joining the most contradictory features; he was rigid, distant and disdainful with an abominable renown of Prussian officer, created by the liberals of that time, on one hand; admirable, whose overwhelming kindness made him diffident and modest as a student of old times in a saloon, according to the opinion of the memoirist Mihail Manoilescu, on the other hand²⁸.

Originating from an illustrious family of a great power, nephew on the brother's line²⁹ of the king Carol I - without surviving issue to the throne of Romania, the king adopted the prince - Ferdinand was a shy man who did not like the solemn events having repulsion for the festivities asking a rigid and glitter protocol³⁰. In the moments of high tensions he was ready to cry and unable to discuss ▶▶▶

Note și bibliografie selectivă/Notes and selective bibliography

¹⁶ philatelica.ro, anul I, nr. 5 - decembrie 2009, pp. 38-43

¹⁷ adrese e-mail de contact: iancovicleon@yahoo.com și/sau antona-neta_scarlatescu@yahoo.com

¹⁸ Cf. *Carol I al României*, în Wikipedia, http://ro.wikipedia.org/wiki/Carol_I_al_Rom%C3%A2niei, accesat la 21 februarie 2010

¹⁹ Ionuț Dulamita, Cristian Băndea, *Momentele monarhiei: cea mai lungă domnie din România (3 martie 2008)*, în http://www.cotidianul.ro/momentele_monarhiei, accesat la 14 februarie 2010

²⁰ Cotidianul.ro, în http://www.cotidianul.ro/momentele_monarhiei, accesat la 17 februarie 2010

²¹ Coroana de Oțel a fost, ulterior, purtată de Ferdinand I, cu prilejul încoronării sale la Alba Iulia, în anul 1922. În prezent, Coroana de Oțel se găsește la Muzeul Național de Istorie a României din București, dar este lipsită de o protecție specială, nefiind confecționată din metal prețios(!!!) / The Steel Crown was ulterior wear by Ferdinand I at his coronation in Alba Iulia, in 1922. Nowadays the Steel Crown is at the Romanian National Museum of History from Bucharest, without special protection, not being made of rare metal(!!!)

²² A se vedea și George Coșbuc, vol. „Coroana de Oțel”, citat de WAPEDIA, http://wapedia.mobi/ro/Carol_I_al_Rom%C3%A2niei, accesat la 23 februarie 2010

²³ vezi, spre exemplu, *Carol I al Ro-*

mâniei, în Wikipedia, http://ro.wikipedia.org/wiki/Carol_I_al_Rom%C3%A2niei, accesat la 21 februarie 2010

²⁴ Cf. *Carol I al României*, în WAPEDIA, http://wapedia.mobi/ro/Carol_I_al_Rom%C3%A2niei, accesat la 23 februarie 2010

²⁵ Ionuț Dulamita ș.a., op.cit.

²⁶ Cf. *Lista mareșalilor României*, în Wikipedia, enciclopedia liberă, http://ro.wikipedia.org/wiki/Lista_mareșalilor_Rom%C3%A2niei, accesat la 14 februarie 2010

²⁷ În legătură cu prezența regelui Carol I în încrâncenările militare ale vremii, a se vedea, spre exemplu, și/Referring to the presence of King Carol I to the military struggles of that times, see also, for example: Edda Binder-lyima, *Die Institutionalisierung der rumänischen Monarchie unter Carol I, 1866-1881*, R. Oldenbourg, München, 2003; Mite Kremnitz, *Regele Carol al României. O bibliografie*, Iași, 1995; Boris Crăciun, *Regii și Reginele României*, Editura Porțile Orientului, Iași; Sorin Liviu Demean, *Carol I al României, 1866-1881*, Editura Paideia, București, 2000 ș.a.

²⁸ Cf. Mihail Manoilescu, *Memorii*, vol.I, Ediția Valeriu Duiu, București, Editura Enciclopedică, 1993, p. 96

²⁹ Prințul Leopold de Hohenzollern-Sigmaringen, tatăl lui Ferdinand, a fost primul fiu al prințului Karl Anton de Hohenzollern-Sigmaringen, iar fratele său mai mic a devenit regele Carol I. Cf. Leopold de Hohenzollern-Sigmaringen, [\[pedia.org/wiki/Leopold\]\(http://ro.wikipedia.org/wiki/Leopold\), accesat la 22 februarie 2010](http://ro.wiki-</p>
</div>
<div data-bbox=)

The Prince Leopold de Hohenzollern - Sigmaringen, Ferdinand's father, was the first son of the prince Karl Anton de Hohenzollern-Sigmaringen, and his smaller brother became the King Carol I. Cf. Leopold de Hohenzollern-Sigmaringen, <http://ro.wikipedia.org/wiki/Leopold>

³⁰ Ioan Scurtu, *Regele Ferdinand*, București, Editura Garamond, 1995, pp. 125-126, 133, 138

³¹ Cf. http://ebooks.unibuc.ro/istorie/istorie_1918/14-3.htm

³² Ioan Scurtu, op.cit.

³³ *Regele Ferdinand I - Întregitorul de țară*. Publicat la 17 decembrie 2009, http://www.bzi.ro/regele_ferdinand_i_intregitorul_de_tar%C3%A2 - 151151, accesat la 24 februarie 2010

³⁴ www.7est.ro/știri/reportaj/ accesat la 21 februarie 2010

³⁵ Keith Hitchins, *Romania, 1866-1947*, Editura Humanitas, București, 1996

³⁶ *Regele Ferdinand I*, în http://familiaregală.ro/istorie/regele_ferdinand, accesat la 1 martie 2010

³⁷ *Ferdinand I - Regele Marii Uniri*, în *Jurnalul Național*, 19 iulie 2007

³⁸ Mihail Manoilescu, op.cit., p.cit.

³⁹ Ioan Scurtu, op.cit.

⁴⁰ Dan N. Dobrescu, *Obliterări DAGUIN în România/Cachets DAGUIN en Roumanie (1890-1909)*, AXA, 2007

⁴¹ Ionel Iloae, *Marea Unire, gândită în Copou*, în „7 Est”, 28 noiembrie 2009.

coherently³¹. When he made the oath - the historian Ioan Scurtu noticed, citing the testimonials of Queen Mary and of Martha Bibescu - after the first phrase regarding his late uncle (Carol I, our note) he burst into a passion of tears (...) Then he recovered himself and finished the speech³².

At the age of 49, in 1914, the prince with the features of German noble and attitude of dandy took over the throne of Romania after the death of Carol I, and became, as some historians said, the *brightest king of Romania, despite of the fact that he was a shy and introverted person*³³.

The history consents that under the reign of only 13 years (1914-1927) of Ferdinand I would have registered the most prosperous period of the Romanian modern state. Surnamed *The man who unified the country* Ferdinand became, after the Great Union of 1918, *the first king of all Romanians*. Even more, if at his taking over the throne (1914) Romania counted 7.7 million of people and 137,000 km², the country had 295,049 km² in 1927, at the king's death caused by colon cancer, and 17.1 million people³⁴.

Certainly it is worth to pay attention to the information³⁵ according to which, in the 20's an immigration also took place in Romania: about 20,000 Romanians who have emigrated in USA before the First World War came back in Transylvania and Bukovina.

But the king is also known in the Romanians history with the nickname *Ferdinand The Loyal*³⁶, because after he presided the Crown Council of Romania he decided - on August 14th, 1916 - his adoptive country to go to war on the side of Entente Powers, against Germany, his native land³⁷ who led the Central Powers in the world conflagration; the gesture was disapproved by his family from Germany, and paid by him with the erasure of his name from the family register.

The title of *Marshal of Romania* wreathed his military career.

Finally, the third personage shown by the picture postcard is the *Prince Carol, the Romanian first-born son into the royal family, speaking first of all Romanian and baptized in the Orthodoxy rite*³⁸, the future king Carol II. Taking into consideration the departure date of the postmark used for cancelling the dispatch, which is October 23rd, 1903 - date established after an advance and comparative study of this postmark type⁴⁰ - the little prince, or *Cărluță* on his pet name given by the family, newly celebrated (b. October 3rd, 1893 at Sinaia, Romania, d. 1953, Portugal) his 10th birthday. Following the memoirist Mihail Manoilescu, in the childhood, his portrait as student at the military school from Iași was a hundred times more popular than that of the king Carol I. The president of the Cultural League, Petre Grădișteanu, cited by the same memoirist, expressed the hope, in the lecture hall from the University of Iași, which *Carol II should have been, so everybody thought, the first emperor of all the Romanians, emperor of Dacia*.

If his father, the king Ferdinand was surnamed *the dandy king*, Carol II became, in his restless life which will be the subject of the next issue, *the playboy king*...³⁹.

The picture postcard, printed at Dresda - about its personages mentioned above - was sent by *Delladecium* from Iași and was addressed to Mrs. D. de Suyot from Nantes, Place Louis XVI no. 15, Loire Inferieure, France.

The franking applied on the face of the postcard, in the upper right corner, is of the value of 10 bani, pink - aniline color, of „Wheat Ear” issue/1901(Mi #134).

The cancellation was made on October 23rd, 1903 by a postmark of DAGUIN type, applied at Iași on both sides of the postcard (see Fig. 3 back). The cancellation was applied by DAGUIN machine⁴⁰ and represents the late epoch for the use of this type.

All three concordances of the maximum card are met. The first

two (image and time) are obvious: both illustration and stamp show the founder of the dynasty in Romania, Carol I, and the applied postage stamp is in use (since 1901 to 1903). Regarding the *place concordance* this one is very appropriate too. *On one hand*, the three personages are members of the dynasty reigning - at that date when the maximum card was realized - on the Romania's territory and Iași belongs to. *On the other hand*, on October 22nd, 1897, the inauguration of the University Iași took place in the presence of the King Carol and Queen Elisabeth, institution founded on October 26th, 1860, the actual building being built between 1893 and 1897 on a design of the architect Louis Blanc. Supplementary and for fun, referring to coincidences, *on the third line*, at the date when the maximum card was realized the prince Carol was student at the military school of Iași. And finally, *on the fourth line*, Iași played host, since December 1916, to the administrative board of the country, temporary refugee from Bucharest because of the military offensive of the army from Bulgaria and Transylvania. The presence of the king Ferdinand, of the government and of the parliament of Romania transformed Iași in the *de facto* capital city of Romania. In the bureau of Ferdinand - the actual mayor's bureau⁴¹ - the most important decisions of that time were taken and the Great Union of December 1st, 1918 has been decided.

(to be continued)

Leon IANCOVICI, born on January 16th, 1949, in Craiova, licentiate of Faculty of Law - University of Bucharest (1972), Juridical Section, specialist in international commercial laws, international maritime and fluvial laws, the author in Romania of the laws of the commercial insurance. Philatelic studies: recognized documentary philatelic activity (1961), studies and research in maximaphily. Contact: iancovicileon@yahoo.com

Dinastii europene: Casa de Orange-Nassau

Av. Leon IANCOVICI,
Medalia de Aur pentru
Maximafilie
FIP - EFIRO 2008

1. WILHELMINA, regina Olandei, AMSTERDAM 9 OCT (19)04

1. Se întâmplă în octombrie 1904...

Domnișoara Marie Stefanescu din România, București, strada Eldorado nr. 2, primește "mii de mulțumiri" din partea - probabil unei corespondente din Țările de Jos, care semnează „E. Krÿz”, pentru „cele trei magnifice cărți” pe care i le trimisese. Evident, era vorba de TCV-uri, iar cele două prietene se vădesc a fi, la nivelul anului 1904, nu numai colecționare dar și excelente realizatoare de cărți maxime.

Correspondenta olandeză a trimis româncei trei piese. Ne aflăm doar în posesia celei de-a doua, concluzie trasă din descrierea mențiunii notată de expeditor cu cerneală pe verso-ul iustratei: 2/3 (Fig. 1 - back). Piesa pe care o studiem este o probă suficientă pentru a ne da seama că, de fapt Krÿz era, deja, o realizatoare de mare clasă în domeniu.

Nu dețin nicio piesă din cele realizate de colecționara româncă, dar chiar și singura recomandare provenită de la olandeză („cele trei magnifice cărți de la dumneavoastră”) mă determină să cred că ambele cartofiliste erau de nivel egal. Mai precis: erau de cel mai înalt nivel maximafil!

2. Așadar, suntem în anul de grație 1904.

Amsterdamul primește vizita familiei regale a Țărilor de Jos (Fig. 1).

Atestată pentru prima dată la 27 octombrie 1275 de contele Floris al V-lea, localitatea Amsterdam a primit în anul 1306 de la episcopul de Utrecht, Guy de Avesnes, drepturile de oraș. Comerțul cu orașele din Liga Hanseatică, cât și miracolul euharistic din anul 1345 au conferit Amsterdamului statutul unui oraș de pelerinaj.^[1] Aici s-au pus, în

Fig. 1

De Koninklijke Familie, vergezeld van de Hertog en Hertogin van Mecklenburg aan de De Ruyterkade.

Fig. 1
back

secolul al XVII-lea, bazele rețelei mondiale de comerț, dat fiind că portul orașului devenise punctul de plecare a numeroase vase comerciale spre Brazilia sau spre Marea Baltică, Indonezia ori America de Nord sau chiar Africa. A doua eră de aur, cum este caracterizată epoca Amsterdamului la sfârșitul secolului XIX, este marcată, printre altele, de construcția Canalului Amsterdam-Rin, permițând legătura directă cu Râul Rin, dar și de cel de-al doilea canal, care înlesnea o legătură mai scurtă între Portul Amsterdam și Marea Nordului.

3. Acțiunea se petrece în port,

care nu putea fi altfel decât locul cel mai reprezentativ al Țărilor de Jos.

Statul are cea mai joasă altitudine din lume, iar un sfert din teritoriul Țărilor se găsește sub nivelul mării cu altitudine medie.^[2]

În anul 1904, ca și astăzi de altfel, statutul juridic al Olandei era de monarhie constituțională^[3] începând doar cu 1815. Pentru că anterior, adică din anul 1581 și până în anul 1806, Țările de Jos au fost republică, iar între 1806-1815 s-au aflat sub ocupația Franței.

Pe chei distingem prezenta reginei Wilhelmina (identificată de expeditoarea ilustratei cu cifra 1- Fig.2), pe numele său ▶▶▶

complet Wilhelmina Helena Pauline Marie. În 1904, Wilhelmina însuma deja 14 ani de domnie și deținea câteva recorduri: la moartea fratelui său vi-treg, prințul Alexandru (m. 1884), Wilhelmina, care avea pe atunci 4 ani, a devenit moștenitoarea prezumtivă a tronului olandez^[4]; a devenit moștenitoarea tronului la vârsta de zece ani (născută la Haga, la 31 august 1880); la moartea tatălui său, regele William al III-lea (m. 23 noiembrie 1890, în vârstă de 73 ani), prințesa Wilhelmina este prima femeie care preia tronul Olandei, nefiind descendenți pe linie masculină (nu a putut prelua, însă, și titlul de mare duce al Luxemburgului, deoarece Legea Salică^[5] interzicea ca pe tronul acestui stat să stea femeii); a inaugurat o domnie pe linie feminină care durează de 120 de ani; a domnit timp de aproape 58 de ani, cea mai lungă domnie a unui monarh olandez.

4. În vizita sa în portul Amsterdam, Regina Wilhelmina apare însoțită de regina-mamă (identificată pe ilustrată cu cifra 2), prințul Hendrik (3), ducesa (4) și ducele de Mecklenburg (5)- Fig. 2.

Regina-mamă, Emma de Waldeck și Pirmont, a doua soție a Regelui William al III-lea, a fost numită regentă la preluarea tronului Olandei în anul 1890 de către prințesa Wilhelmina.

Hendrik (identificat pe ilustrată cu cifra 3), duce de Mecklenburg-Schwerin, și-a unit destinele cu Wilhelmina, căsătorindu-se cu regina la Haga, la 7 februarie 1901. O fotografie de epocă, realizată de fotografii Deutmann din Haga^[6], a imortalizat o serie de fețe luminate participante la ceremonie desfășurată în biserica Grote / Willems: Regina Wilhelmina și Regina-mamă Emma a Olandei, Ducele Heinrich, însoțit de mama sa, Marea ducesă Marie de Mecklenburg-Schwerin și de Marele duce Friedrich-Franz IV de Mecklenburg-Schwerin, de Marea ducesă Elisabeth de Oldenburg, sora mirelui, precum și de Marea ducesă Maria Pavlovna de Rusia, împreună cu soțul acesteia, Marele duce Vladimir.

Ducesa (4) și ducele de Mecklenburg-Schwerin (5), membri ai familiei ducelui consort, au însoțit-o pe regină în vizita pe care a intrat-o în portul Amsterdam.

5. Pe fundal flutură drapelul Țărilor de Jos.

Toate steagurile sunt tricolore, cu benzile dispuse orizontal. Unele înmănunchiază, de jos în sus, culorile oranj-alb-albastru ale blazonului prințului Wilhelm de Orania, cel care a condus ostilitățile corsarilor pro-independență împotriva regelui Filip al II-lea de Spania.^[7]

Altele au culorile roșu-al-

bastru. Acest tip de standard a fost introdus, se pare, în timpul războiului de independență olandez, cunoscut și sub numele de Războiul de 80 de ani, iar oficial s-a folosit din anul 1572, culorile sale fiind dispuse de jos în sus, începând cu roșu. Patru sute de ani mai târziu, în anul 1972, Poșta olandeză marca evenimentul.^[8] Regina Wilhelmina, prin decretul regal din 19 februarie 1937, a oficializat drapelul național în aceste culori, roșu-albastru, dispuse orizontal și începând de sus în jos cu roșu,^[9] utilizat și ca pavilion național. Se cuvine a sublinia că, potrivit aceluiași surse bibliografice, drapelul Țărilor de Jos este cunoscut ca „unul din primele drapere tricolore și cel mai vechi tricolor astăzi în uz”.

Aceasta a fost cartea poștală tip UPU, cu istoria și tălcul ei...

6. Marca poștală (Mi #54A), de culoare roșie, aplicată pe fața ilustrată a vederii, o înfățișează în medalion pe regina Wilhelmina. Valoarea facială a timbrului este de 5 C și a avut putere de circulație în perioada 1899-1924.

7. Obliterarea s-a efectuat la oficiul poștal Amsterdam 12, cu o ștampilă de zi dublu cerc, în ziua de 9 Octombrie 1904.

(va urma)

Leon IANCOVICI, născut la 16 ianuarie 1949 în Craiova, licențiat al Facultății de Drept Universitatea București (1972), secția științe juridice, specializat în drept comercial internațional, drept maritim și fluvial internațional, creator în România al dreptului asigurărilor comerciale.

Preocupări filatelice: activitate filatelică recunoscută documentar (1961), studii și cercetări în maximafilie.

Contact: cabinetavocatieioniancovic@gmail.com

Note și bibliografie selectivă/Notes and selective bibliography

- [1] „Amsterdam”. Articol, în <http://ro.wikipedia.org/wiki/Amsterdam#>
 [2] Cf. Olanda, articol, în <http://ro.wikipedia.org/wiki/Olanda>
 [3] Cf. „Politica Țărilor de Jos”, în http://ro.wikipedia.org/wiki/Politica_Olandei
 [4] „Wilhelmina a Olandei”, articol, în http://ro.wikipedia.org/wiki/Wilhelmina_a_Olandei, accesat la 2010-02-01. Vezi și Elena Văcărescu, Regi și regine pe care i-am cunoscut, Editura Compania, București
 [5] „Luxemburg”, referat, în <http://referat.clopotel.ro/Luxemburg-13508.html>, accesat la 2010-01-31
 [6] Cf. „Queen Wilhelmina of The Netherlands and Duke Heinrich of Mecklenburg-Schwerin - 1901.” Articol, în The Royal Forums, <http://www.theroyalforums.com/forums/> accesat în 2010-02-01
 [7] Cf. „Drapelul Țărilor de Jos”, în „Wikipedia, enciclopedia liberă”
 [8] 400 ani de steag național: 20 c - 4 iulie 1972 (Mi #990); 25 c - 1 noiembrie 1972 (Mi #1000)/ 400th anniversary of Dutch flag: 20 c - July 4, 1972 (Sc #497); 25 c - Nov. 1, 1972 (Sc #498)
 [9] Cf. „Adoptarea oficială a drapelului” Flags of the World. 1999-03-11. <http://www.fotw.net/flags/nl.html#of>, accesat la 2008-05-11; „Drapelul Țărilor de Jos”, în „Wikipedia, enciclopedia liberă”, accesat la 2010-01-28.

European dynasties: Orange-Nassau Royal Family

Barrister Leon IANCOVICI,
Gold medal at Maximaphily
FIP - EFIRO 2008

1. WILHELMINA, the Queen of The Netherlands, AMSTERDAM 9 OCT (19)04

1. It happened in October 1944 ...

Miss Marie Stefanescu from Romania, Bucharest, 2 Eldorado Str. receives "thousand of thanks" from - probably - a correspondent girl-friend from the Low Countries, signing „E. Krÿz”, for those "three magnificent postcards" sent to her. Obviously, it was about TCV's and the two friends are in fact, speaking about 1904, not only collectors but excellent producer of maximaphily cards.

The Dutch correspondent sent to her Romanian friend three items. We possess only the second one, as we concluded after decoding the note written in ink by the sender on the reverse of the picture postcard : 2/3 (Fig. 1 - back). The item we are studying is a decisive proof to understand that Krÿz was already a great maker of top in this field.

I don't have any of the items realized by the Romanian collector girl, but only the recommendation of the Dutch woman („the three magnificent postcards from you") makes me believe that both the postcards collectors were of similar level. More precisely: they were at the highest level in the maximaphily!

2. So, we are in the beautiful year of 1904.

Amsterdam receives the visit of royal family of the Low Countries (Fig.1)

Certified for the first time by the count Floris on the 5th of October 27th, 1275, the city of Amsterdam received in the year 1306, from the bishop of Utrecht Guy de Avesnes, the rights of city. The trade with the cities of the Hanseatic League and also the Eucharistic miracle of 1345 conferred to Amsterdam the status of city of pilgrimages.^[1] Here were set up, in the 17th century, the bases of the world's trade network, because the port of the city became the point of departure for many merchant ships to Brasilia or Baltic Sea, Indonesia or North America and even to Africa. *The second golden age*, how the age of the city of Amsterdam is known at the end of the 19th century, is marked, among other things, by the construction of the Amsterdam-Rhine Channel, allowing direct connection with the Rhine River and also with the second channel, facilitating a shorter connection between the Amsterdam Port and the North Sea.

3. *The action happens in the port, which could not be otherwise but the most representative place of the Low Countries. The estate has the lowest altitude of the world, and a quarter from the Low Countries territory is under the sea level with average altitude.*^[2]

In 1904, like today, the legal status of Holland was constitutional monarchy^[3] beginning only with 1815. Because previously, from 1581 and until 1806, the Low Countries were a republic, and between 1806 and 1815 they were under French occupation.

On the quay we distinguish

the presence of the Queen Wilhelmina (identified with the number 1 - Fig. 2 by the sender of the postcard), on her full name Wilhelmina Helena Pauline Marie. In 1904 Wilhelmina counted already 14 years of reign and got some records: at the death of her step brother, the Prince Alexander (d. 1884), Wilhelmina, aged four years at that time, became the presumptive heir of the Dutch throne^[4]; she became the heir of the throne at the age of 10 (born at Hague, on August 31st, 1880); at the death of her father, the King William III (d. November 23rd, 1890, at 73 years old), the Princess Wilhelmina is the first woman who is taking the throne of Holland, not being male descendants (but she cannot take also the title of Great Duchess of Luxemburg, because the Salic Law^[5] forbid the access of a woman to the throne of this country); she inaugurated a reign of female lineage which lasts for 120 years; she reigned more than 58 years, the longest reign of a Dutch monarch.

4. *Visiting the Port of Amsterdam, the Queen Wilhelmina is shown accompanied by the Queen-Mother (revealed on the postcard with no. 2), Prince Hendrik (3), the Duchess (4) and the Duke of Mecklenburg (5)- Fig. 2.*

The Queen-Mother Emma of Waldeck and Pirmont, the second wife of the King William III, was designated as regent, in 1890, for taking the throne of Holland, by the Princess Wilhelmina.

Hendrik (identified on the postcard with no. 3), ▶▶▶

Duke of Mecklenburg-Schwerin joins his destiny to Wilhelmina, marrying the Queen at Hague, in February 7th, 1901. A photo of that time, taken by the photographer Deutmann from Hague^[6] immortalized a series of important persons participating at the ceremony held at the *Grote* - or *Willems Church*; the Queen Wilhelmina and the Queen-Mother Emma of Holland, the Duke Heinrich, accompanied by his mother the Great Duchess Marie of Mecklenburg-Schwerin and the Great Duke Friedrich-Franz IV de Mecklenburg-Schwerin, by the Great Duchess Elisabeth of Oldenburg, the bridegroom's sister and also by the Great Duchess Maria Pavlovna of Russia with her husband, the Great Duke Vladimir.

The Duchess (4) and the Duke of Mecklenburg-Schwerin (5), members of the Duke consort's family, accompanied the Queen in her visit in the Port of Amsterdam.

5. *In the background, the flags of the Low Countries are waving. All the flags are tricolor, with horizontal bands. Some of*

them joint from the bottom to the top, the colors orange-white-blue, the colors of the coat of arms of the Prince Wilhelm of Orania, who led the pro-independence pirates hostilities against King Philip II of Spain.^[7]

Others have the colors red-white-blue. This type of flag seems to have been introduced during the Dutch War of Independence, known also as the Eighty Years' War, and officially used since 1572, the colors from the bottom to the top beginning with red. Four hundred years later, in 1972, the Dutch Post marked the event.^[8] The Queen Wilhelmina, by the royal decree of February 19th, 1937 made official these colors of the national flag: red-white-blue, horizontally disposed and beginning from the bottom to the top with red^[9], used as flag and as national ensign. It's important to mention that, accordingly to the same bibliographic sources, the flag of the Low Countries is known as „one of the first tricolor flags and the oldest flag in use of today's date".

This was the UPU type post-

card, with its history and significance...

6. *The red stamp (Mi #54A), applied on the front of the picture postcard, features in medalion the Queen Wilhelmina. The stamp face value is 5 C and it was in postal use between 1899 and 1924.*

7. *The cancellation was made at the Post Office from Amsterdam 12, with a postmark with double circle, in October 9th, 1904.*

Leon IANCOVICI, born on January 16th, 1949, in Craiova, licentiate of Faculty of Law - University of Bucharest (1972), Juridical Section, specialist in international commercial laws, international maritime and fluvial laws, the author in Romania of the laws of the commercial insurance.

Philatelic studies: recognized documentary philatelic activity (1961), studies and research in maximaphily.

Contact: cabinetavocatieionian-covici@gmail.com

EMINESCIANA 2010

În Botoșani, când spui 15 ianuarie (ca și 15 iunie) te gândești imediat: EMINESCU. În 2010, la 15 ianuarie, s-au împlinit 160 de ani de la nașterea celui mai dorit român (am în vedere și faptul că imaginea sa apare pe cea mai valoroasă bancnotă românească aflată în circulație). Cu acest prilej, cabinetul numismatic și filatelic din cadrul Bibliotecii Județene *Mihai Eminescu* a găzduit o expoziție de filatelie, numismatică, cartofilie, carte și ex-libris. Expozanții au fost membrii Grupării *Mihai Eminescu* Botoșani - Mă-dălina Ababei, Răzvan Condrei- Tiplea, Cosmin Neamțu, Romeo Iulian Ciocănea, Ioan Siminiceanu, Mihai Cornaci și alții - care, și de această dată,

în ciuda spa-țiului redus, l-au onorat pe Eminescu prin cele mai frumoase piese din colecțiile lor. Toți expozanții au primit diplome de participare, o insignă, precum și plicul special din

imaginea alăturată. Atât insigna cât și plicul au reprodus lucrarea grafică *Singurătate* - autor Leonard, dar nu Pașcanu, ci Salmen. (Coriolan CHIRICHES)

De Koninklijke Familie, vergezeld van de Hertog en Hertogin van Mecklenburg, aan de De Ruyterkade.

Fig. 2 - La visite de la famille Royale à Amsterdam 1 la Reine 2 la Reine Mère 3 le Prince Henri épouse de la Reine 4 et 5 le Duc et la Duchesse de Mecklenburg famille de la Prince Henri. Mille remerciements pour vos trois magnifiques cartes. Mes meilleures amitiés.